

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник

БЪЛГАРСКА РОДИНА ПАРТИЯ

Родово имене - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), която включва домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година V, брой 50 (215) 7 - 13 декември 2009 г.

цена 0.55 лв.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

СЕТИВО

Ангел ГОРАНОВ

пенсионер, Велинград

I награда за стихотворение (над 35 години)

на Национален конкурс за литературни творби по повод 120-годишнината от рождението на Петър Димков - Лечителя

Езикът набъбва от бърбене,
слухът оглушава.
Поспях в тишината сред дъбове,
в дъха на синя тинтява.

И чух мушица как пада,
ранена в крилцето.
Гората бе пламнала клада,
бе празно небето.

Пошепнах в потайни оврази:
Едно сетиво съм опазил.

СЪОБЩЕНИЕ

На 9.12.2009 г. в гр. Смолян, в залата на Планетариума, (намиращ се на бул. "България"), от 17.30 ч. ще се проведе премиера на филма "Родово имене - любов и мечти", с режисьор Марий Славчев, оператор Тодор Ялъмов и продуцент Атанас Панчев. На срещата ще присъстват и Никола Гигов - поет и писател, Елена Хайтова и Димитър Костадинов - председател на Смолянския клуб на здравето. *Поканват се всички читатели на вестник "Родово имене" от гр. Смолян да присъстват.*

СВИЩОВЛИЙКАТА

Доц. Юлия НИКОЛОВА

През май 1870 г. на страниците на Каравеловия вест-

ник "Свобода" е публикуван анонимен пътепис. Авторът разказва как след осемгодишно отсъствие от отечеството,

тръгвайки с параход от Виена, се озовава в Свищов. На читателя не са спестени ориенталските нрави в митницата,

видът на свищовските ханове и улици. Но в този град той открива и едно друго присъствие, което силно го впечатлява - това на свищовлийката:

"Влязох в улиците, а там кал до колене. Запретнах си панталоните и хванал да газя. На пътя стигнах една млада и много хубава госпожа, която беше облечена, както се обличат днес най-богатите госпожи в Париж.

Продължава на стр. 3

ЕКОЛОГИЯТА ИЗОСТАВЕНОТО ДЕТЕ НА ДЕМОКРАЦИЯТА

Проф. Димитър ПАПАЗОВ

Българската общественост неотдавна отбеляза 20-годишнината от започването на промените у нас през 1989 година. Бъдещите историци, търсейки причините за началото на прехода в България, ще бъдат улеснени, що се от-

нася до вътрешните причини - в основата им една от най-важните причини бе пренебрегването на екологията, за която малко се говореше дотогава. В онзи период, когато целият обществено-стопански живот бе свързан с държавата, първи, които се обявиха за опазването на природата и осъзнаваха, че спасяване-

то на планетата е свързано с екологията, бяха еколозите, чиято благородна кауза увлече много хора. Комбинацията на външни и вътрешни причини доведе скоро до смяна на политическата обстановка и промяна в конституционните норми и партийната система у нас.

Продължава на стр. 14

ВАЖНО

АБОНАМЕНТ 2010 година

Уважаеми читатели,

Започна абонаментната кампания за 2010 г. В каталозите на всички пощенски станции на страната в. "Родово имене"

е под номер **618!**

Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП да ви абонират. Това е единственият начин вестникът да пристига директно във вашия дом. На всеки читател, абонирал се за цяла година, нашето издателство ще изпрати безплатно книга от поредицата "Звънтящите кедри". Книгата ще получите, като изпратите квитанцията за целогодишния абонамент по факса или електронната поща с точния ви адрес за обратна връзка. В условия на растяща финансово-икономическа криза ние разчитаме на вас вестникът да продължава да ви радва с интересни материали.

СРОКЪТ ЗА АБОНАМЕНТ е от 15 ОКТОМВРИ ДО 15 ДЕКЕМВРИ 2009 г., всеки работен ден, във всички пощи в страната. (Виж точния адрес и на редакцията)

Благодарим ви предварително. Ще заслужим вашето доверие!

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

**ЕНЕРГИЯТА
НА ЖИВОТА****ЕЗИЧНИЦИТЕ**

***

Мнозина от читателите на книгите от серията "Звънящите кедри на Русия" вече са започнали да пишат за децата си своята родова книга. Някому ще се прииска да изкаже мнение за историята на Древна Русия, да разкаже на децата си от кого сме произлезли. Но какво ще може да напише за своето минало? Нима ще пишем тези безсмислици, които са ни внушили?

А може би е по-добре да не пишем нищо за миналото, все едно, че не го е имало? Няма да стане. Тогава вместо нас други ще поднасят на децата ни отново и отново това, което е изгодно някому.

Някой ще си помисли: "Но как ще успеем ние, обикновените хора, а не учени историци, да възстановим историята отпреди двестри хиляди години?" Ще можем! Защото ще го правим не по поръчка, а по повеля на сърцето и ума. Аз се опитвам да започна, но нека всички заедно да съберем сказанията, фактите и аналозите, кой каквото може, и да започнем да сформираме историята на своя род.

Нека започнем заедно да мислим и разсъждаваме. И пак повтарям, дори по аналогия може да се възстанови много. Ето погледнете как става това. Гледайте.

***

Преди повече от две хиляди години е съществувала могъщата Римска империя. Съществували са римското право, сената, императорите. Градовете на империята били украсени с епохални здания, а в столицата вече имало водопровод. Имало библиотеки и се развивали изкуствата. Римската империя водила не малко войни.

На фона на развитите в предхристиянския период държави почти напълно липсва информация за Руската държава, за нейното държавно устройство, територия, култура.

Може би не е съществувала? Разбира се, че е съществувала, от историческите извори е известно, че в момента на покръстването в Русия е имало градове и княжества. И княз Владимир, по време на който е покръстена Русия, далеч не е бил първият княз. Същите извори говорят и за неговия баща княз Светослав.

Значи Русия е съществувала по времето на Римската империя. Съществували са градовете ѝ и множество богати селища. Именно богати, защото градовете на Древна Русия се образували не само като столици на княжества, но и като занаятчийски и търговски центрове, обслужващи много околни селища.

При бедни селища не е невъзможно да се роди град. Просто не би имало кой да финансира строителството му, а и после не би имало кой да употребява произведеното от града.

А сега, нека се опитаме да определим: силна или слаба държава е била дохристиянска Русия? Нека предположим, че е била много, много слаба. Освен това историците твърдят, че Русия е била разделена на дребни местни княжества, които постоянно враждували помежду си.

Но пак възниква въпрос - ако дохристиянска Русия е представлявала слаба, раздирана от междуособни конфликти държава, то защо не са се опитали да я завоюват могъщите държави?

Не би било трудно да се покори една слаба в сравнение с другите държави Русия (особено сравнена с Римска империя), да бъде завоювана, да бъде превърната в колония и да се получава данък от нея. Именно тук започват тайнствеността и загадките.

В историческите документи на Римската империя и други мощни държавни образувания от онова време не са фиксирани факти за нападение срещу Русия.

Както ни е известно, към момента на покръстването Русия е била самостоятелна, незавоювана от никого държава.

И защо ли никой не се е опитал да превземе езическа Русия?

Може би тя е притежавала огромна, добре организирана и екипирана армия? Не, не е притежавала. Дори в периода на князете е имало само дружини, които по численост значително са отстъпвали на римските легиони.

Никога няма да узнаем каква е историческата истина, ако изначално вземем за основа лъжливи измислици за езически, а още пове-

че за ведическа Русия.

И обратното, всичко застава на мястото си, ако приемем и разберем точно противоположното.

Ведическа, докняжеска Русия е била високо духовна, високо организирана цивилизация. Именно онази "изгубена" цивилизация на земята, за която впоследствие ще се разказват легенди.

Умишлено назовах Древна Русия не държава, а цивилизация, защото за еталони за държавност от онова време са смятани Египет и Рим, в които са управлявали върховни управници, жреци и забогателите за сметка на робите аристократи.

Общественият строй на Русия е бил по-съвършен и цивилизован от този в Египет и Рим.

В Русия по онова време изобщо не е имало робство. Не е имало и отделни враждващи помежду си княжества. Русия се състояла от прекрасни родови именения. Решенията се взимали на "вече" - народни събрания. Информацията се разнасяла от влъхви.

Но погледнете как са подменени понятията, изопачен е смисълът на думата "цивилизация". Египет, където жреците и фараоните управлявали целия народ, е наричан силна,

високо развита и цивилизована държава, а Русия от онова време - изостанала, не цивилизована, слаба, без държавност. Ни повече, ни по-малко! Щом не е имало робство и налудничави управници, не е имало държава, било е нецивилизовано?

И пак същият въпрос.

А защо тогава никой не е завоювал Русия? Опити да се завладеят ведрусите, разбира се, е имало. Но тези, които са извършили опитите, после винаги се стараели да изтрият дори от собствената си памет резултата от тях. Ето какво разказа Анастасия за един от тези опити отпреди повече от две хиляди години.

Владимир МЕГРЕ
„Енергията на живота“
Превод М. ДОНЧЕВА

СВИЩОВЛИЙКАТА

Продължава
от стр. 1

Тя се мъчеше от камъче на камъче да тъпче калта, но когато усети, че някой иде след нея, тя се обърна да ме погледне, подплъзна се и мъничките и лъскавите ѝ чепичета, белият ѝ тънкият ѝ чорапец се скриха в калта. Аз ѝ подадох ръка и помогнах ѝ да излезе от свищовската кал. Избил я беше огън - тя беше червена като божур. "Няма нищо, госпожо! - рекох, - аз пет пъти по-много съм окалян от вазе. Дрехите ни не са направени за тук, но за виенските и парижките тротуаре. Ако се разхождаме в Париж, то това никога не би се случило". "Истина, господине, но там не е у дома! Трябва и нашите градища да станат като Париж или Виена. Когато захванем да съдиме ние в нашата земя, то всичко ще се поправи." "Всичките ли госпожи тъй добре мислят като вази?" "До една. Нашите госпожи, когато срещнат, когато стигнат, все търсят случай да му кажат това. Вие сте много добри, господине, когато, без да ме познавате, ми помогнахте да изляза из калта и да не си окалям роклята. Простете ме, господине, аз ще вляза в тази къща." После тези думи госпожата ми се поклонил с един деликатец и с такава нежност, с каквато се кланят най-изтънчените европейки, и скри се в къщата. А аз останах малко време с отворени уста към портата, в която влезе българката-европейка; но скоро дойдох на себе си и захванах да газя калта.

Поздравъ отъ СВИЩОВЪ.
Gruss von SISTOV.

Общъ изгледъ на сръдната частъ на града.
Total-Ansicht des mittleren Stadtteiles.

Стигнах хана, хванах кола и тръгнах към Търново."²³

Когато човек се вгледа в портретите на свищовлийките, рисувани от Николай Павлович, не може да не си спомни думите на Л. Каравелов - "...ние обичаме действителните цветя много повече, нежели изкуствените, [...] най-после ние обичаме г-н Павловичите свищовлийки много повече нежели Райна Княгиня Българска, която, разбира се, никога не е съществувала", както и констатацията на Ив. Богоров, че "господариците[...] бяха облечени повечето с кощияни дрехи, букурецка мода, между които някои носеха такива рокли, които се купуват по стотина жълтици"²⁴? Тези впечатления се допълват от спомените на Царевна Миладинова за "едва ли не царски прически" на свищовчанки, за добрите им, но "болярски" обноски. В града и "слугарката" ходи "чистичко облечена, навтикана с цветя по главата"²⁵.

На пръв поглед животът на свищовлийката е такъв, какъвто е на българката и от други селища на империята.

"Почти целият град е живял патриархален живот"²⁶ и жената е спазвала стриктно своите семейни задължения. Затова Петко Славейков във "Фатурата на жените" твърди, че "свищовлийки стопанки са примерни - сладкодумни, срамежливи и верни". Същото потвърждава и Григор Начович. "Майка ми - пише той в спомениците си - беше ангел, самата добрина. Тя не знаеше какво нещо е сръдня, препирня, караница; тя се отнасяше човешки не само с познайниците си, но и към слугите и работниците; и по тая причина в нашето семейство владееше ред и спокойствие. Разбира се, че беше и примерна хазайка."²⁷ Осъзнавайки смисъла на Константин Фотиновата фраза, че "жената е първа и последна причина на наше благочиние и благонравие", омъжената свищовлийка се опитвала всячески да съхрани авторитета на своя дом. През 1879 г. Недялка (Кириечи) - съпруга на видния свищовски гражданин Димитър Ем. Шишманов, остана вдовица, пише до сина си Иван, студент във Виена: "Слава богу, че си доди

уйча ти доктор, който обича да прави добрини и който ма е прибрал при него с Марито. Маноля оставих при леля ти Санка[...] Но какво беше, когато го нямаше у Свищов, не можеш си представи моето тежко положение отнапред, когато бях принудена да пера и сандрисовам чужди ризи, чи да зема някоя пара барим за църква, както и много пъти съм го правила и то нощем, за да не ма учной никой."²⁸ Образованата свищовлийка приема житейското правило, че авторитетът на семейството е свързан с неговото подобаване място в социалната йерархия на града и тя го отстоява. Старите документи са оставили спомени за това й род борбеност и всеотдайност, особено що се отнася до делата на съпруга ѝ. Често посочван пример е хармонията в дома на Христати Павлович и умението, с което неговата съпруга Севаста разчупва затворения кръг на избраниците, за да наложи името и авторитета на младия и неизвестен до тоя момент възпитаник на Рилския манастир. Невероятно изглежда поведението на

Мариола, съпругата на Тодор Хрулев, която също е учителка, грижи се за децата и домакинството, подсигурава потребното спокойствие на своя съпруг да пише учебници и да превежда (работа, която запълва не само вечерите, но и нощите му). Самата тя му помага в книжовното дело, а всяка сутрин гласът ѝ го подсеца: "Съмна се, ще отиваш на училище"²⁹.

Аристократичната гордост, стремежът на свищовци да съхранят достойнството си и при най-трудни обстоятелства се проявява и в най-обикновените делнични събития. Понякога тази страст стигала до комизъм. Плевенчани се шегували, че когато богатите свищовлии не са имали възможност да отидат на ежегодните си летни разходки из Европа, то те "спускали капациите на прозорците и не излизали през цялото лято,

за да ги мислят, че са заминали"³⁰.

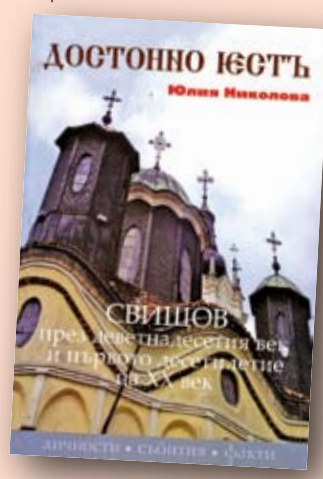
Постепенно, под влияние на модерния свят, отношенията в семейството започват да се променят. Жената домакиня все повече заявява своето място в обществото и то не без активната роля на мъжа. Интересна в това отношение е сказката на Димитър Шишманов пред свищовското гражданство "Неколко думи за длъжностите на мъжът", отпечатана като отделна брошура в Русе през 1871 г. В нея той призовава жената да бъде възприемана не само като съпруга и майка, но и като довереница и съветница в работата на мъжа си. Тя според него би съумяла по-разумно да разпределя домашните разходи, ако има представа за семейния бюджет и не би си купувала скъпи тоалети, ако търговските дела на мъжа ѝ не отиват добре. Нещо

Доц. д-р Юлия Николова е преподавател в Пловдивския университет "Паисий Хилендарски" по история на българската възрожденска литература и български фолклор с културна антропология. Чете лекции и в Софийския университет "Св. Климент Охридски". Водила е часове в Бургаския свободен университет, АМТИИ - Пловдив и Смолян. Автор е на книгите "Сава Радулов" (1989 г.), "Възрожденски уроци" (I изд. - 1993 г., II изд. - 1996 г., III изд. - 2003 г.), "Записки по българска възрожденска литература" (2004 г.). Съставител и съавтор е на редица книги ("Васил Манчев. Спомени" - 1982 г., "Литература и Възраждане" - 1994 г., "Творчеството на Христо Ботев - теоретически аспекти" - 1995 г. и др.).

Смисълът и целите на книгата са да представи възрожденското време на придунавския град Свищов, неговата културна панорама, светогледа, възобновителния дух и достойните дела на предците, които в онези години са съграждали самобитния свят на своето родно място и със светла надежда са го завещали на потомците.

Страниците ѝ съдържат биографични сведения за живота на над осемстотин видни свищовски деятели.

Писана е с обич, със стремеж за продължаване на една добра краеведска традиция и с убеждение, че не може да заглъхне чувството, изразено през 1871 г. в писмо на свищовеца Гаврил Г. Аврамов: "Много поздравя на Свищов, се го сънувам, истина не е за забравяне... тамо е царство небесно."

повече - общата грижа за финансите би укрепила връзките и чувствата между двамата. Макар и шеговито, Шишманов припомня, че циганката обича силно и е готова да защитава със всички средства и с цялата си любов мъжа си, защото грижата за прехраната лежи еднакво на плещите на двамата. Но за добрата хармония в дома, се посочва в брошурата, има и още един много важен фактор - образованието на жената.

През 70-те години на XIX век в града има три девически училища³¹. Свищовци са хора, които се отнасят "с особена преданост към делото на обучение на българската девица", констатира Царевна Миладинова, а в спомените си споделя: "Моята приятелка Кица Хаджиденкова [сестра на Цветан Радославов - бел. ЮН] ти напомня още, че имало случаи преди 1878 година, при които някои момичета в Свищов на интелигентни семейства са завършвали трети клас [горен, прогимназиален клас - бел. ЮН] даже на единадесетата си годишна възраст, а след това са отивали в чужбина доста добре подготвени, напр. по френски език, за който в Свищов са имали учител, Стефан Попов."³² Възпитанички на девически пансион в Виена, Букурещ, Браила, Париж, тези момичета не само се обличали, "както се обличат днес най-богатите госпожи в Париж" с дрехи, направени "за виенските и парижките тротуаре", не само съумявали да направят реверанс с "деликатец и такава нежност, с каквато се кланят най-изтънчените европейки", но да очароват и с образоваността си. Дошлилите в града учители, търговци, общественици чес-

то заздравявали с брак свищовските си връзки. Така постъпили Александър Шишманов, Димитър Шишманов, Христатики Павлович, Тодор Хрулев, Стефан Попов, Георги Данчов Зографина, Никола Живков, Стефан Стамболов... Владимир Димитров-Майстора изповядва, че именно тук, в града, за пръв път е бил пленен от духовното излъчване на девойката ("Тамо за пръв път погледнах момите").

С подкрепата на мъжката половина жената се впуска и в обществена деятелност. Учителите, цялата свищовска интелигенция подпомага създаването на женски дружества, организира първите им сказки, пише първите им речи. Типичен пример за това е публикуваното в сп. "Училище" "Слово, сочинено от Ст. И. Попов, а казано от една Госпожица в едно събрание на Женското дружество в Свищов". В него се отчита едногодишната дейност на дружеството. Съобщава се, че то "издържа вече със свое иждивение в Бялграду Сърбия на учение една девойка от Свищов, която девойка след свършването на науката си е задължена да бъде в града учителка", че "доставя сичките нужни неща, освен прехраната, на три девойки, които са учат в тукашното девическо училище", повдига въпроса за "едно здание, което да бъде девическо училище в Среднята махала, и намерението, желанието и готовността вече на дружеството ни за въздигането на туй толкози нужно и толкози желано от синца ни здание"³³. В

Портрет на свищовлийка
(снимка на Елпинуки М. Бангова, ок. 1910 - 1911 г.)

внимание на потребността от образование и възпитание на девойките, защото именно от тях зависи цялостното "благочиние" на обществото: "Няма образован народ без образовани майки; следователно Българският народ, като има нужда от образование, има предварителна нужда от образовани майки [...] Сегашните момичета, що са учат в училището, ще бъдат майки на онези Българи, които до подир половин век ще съставляват Българският народ; на онези синове на отечеството, които ще управляват обществените работи на народът си, на отечеството

си. Нека прочее в лицето на тези момичета да гледаме да приготвим за туй Българско поколение таквизи майки, които да го подготвят за изпълнение на неговите длъжности към отечеството му, към държавата и към Бога."³⁴

Изпращането на момичета в Европа със задължително изискване да се върнат като възпитателки в града, поканите, отправяни към известни вече учители, става причина в града да се оформи един сравнително добър екип от жени със съвременна мислене, които се осмеляват да излязат и на театрална сцена. Учителките Кунка Ганче-

ва и Пенка Тенкеджиева са първи. От тогава (1874 г.) свищовският самодееен театър има своето женско присъствие. С особен интерес са се посрещали изпълненията на красивата свищовчанка Аника Такева Хаджиева и др. И в тази си инициатива те също са подкрепени от мъжете.

Сам увлечен от театъра³⁵, а и сладкодумец, в словото си преди първото театрално представление на "Многострадална Геновева" на 1 февруари 1870 г. Димитър Шишманов заявява: "Но като говорим за художник-актьорин, не трябва да мислим, че за туй нещо е предназначен само мъжът. Напротив, жената, която сама по себе си е по-блага, по-кротка, по-чувствителна, която е същата душа на умереността и кроткостта, тъй и на дълготърпението, жената, думам, се е всякога показвала по-достойна за моралното образование на човешки-

ната и изкуството на жената прави да сегордеят, ако могат да рекат, че "еди-коя представлява роли в театрите на моята държава".

За пример аз ще кажа нещо за една госпожа, която аз съм имал чест лично да видя, когато представляваше в унгарското театро в Неца. То беше на 1854, т. е. преди 16 години. Всичката игра се представляваше в песни, или да речем по европейски, "опера". Аз не мога да ви изкажа онуй впечатление, което тя направи онази вечер на сичката публика, стига само да кажа, че тя в песните си представляваше всички гласове на сладко-

пойните птички сос такава изражение, сос такъв сладък глас, щото всичките остананах омаяни и букети хвърчаха от ложите пред краката на тази царица на сладкопееенето.

Туй аз приведох само, за да кажа, че преди три години за тази жена дойде от Америка една нарочна депутация и я пазари за 2 милиона грошове, за да играе 10 само вечери!"³⁶

След тези думи всички били спечелени за голямата кауза.

Чрез училището, дружествата, театъра и читалището свищовци съумяват да превърнат свищовлийката в своя първа сътрудница. Кирил Аврамов и съпругата му Еленка (по баща Караначева) правят съвместно своите дарения. "В архива на Шишманов се намират черновки на беседи и различни бележки, от които се вижда, че той е насърчавал и подпомагал жена си да развива оживена дейност в женското дружество... През 1872 г. Неделя (Кириечи) Д. Шишманова подарила на Свищовското женско дружество 5 броя от пиесата Добродетел и злоба"³⁷. Сестрата на Алековата майка - Мариола (съпруга на живеещия в Браила заможен свищовски търговец Тодор Икономов), често прави дарения на училищата в Свищов и в страната с абонаменти за сп. "Училище" и на други отпечатани в Румъния български книги и т. н.

Женското дружество в града става съпричастно и в най-опасните мъжки дела и тайни. Младен Павлов, известен повече като "козлодуйското даскалче", разказва в спомените си, че след като избягва от плевенския затвор и успява да се укрие в един от свищовските ханове (на Заарлиите), то на другия ден, след църковната

служба, е представен "на членките на Женското дружество". "Там - пише той - бях посрещнат много симпатично. Някои от тях със сълзи на очи ме целуваха, а на по-старите аз целувах ръцете. Те твърдяха, че знаели за моята роля по преминаването на Ботйовата чета".

Свищовлийки се оказват доста находчиви при организиране на бягството му през Дунава. "Трябва да забележа - допълва даскалчето, - че в параклада влязох в женски дрехи, придружен от един от Заарлиите ханджии. Същият ме препоръча на еднастарадейна българка, живуща в гр. Олтеница, синът на която държал мушия (чокоин), която българка слезе на пристанището, като ми пожела живот и здраве."³⁸ Очевидно, че дързостните думи на облечената като

парижанка красива свищовлийка, "когато захванем да съдиме ние в нашата земя, то всичко ще се поправи", не са случайни.

От Кириакица, съпругата на Цветко Радославов, е останал споменът как "под вид на семейна разходка" до родствено семейство в Зимнич видната свищовска фамилия успява да изведе "срещу Йордановден на 1855 година" Георги Раковски. Близко три десетилетия Кириакица Радославова съхранява като скъпа реликва "два пълни пицова", с които Раковски бил въроръжен, но оставя в дома им. След Освобождението тя ги предава на властите заедно с разказа за случилото се³⁹.

Трудно е от разстоянието на годините да се открие разковничето на топлотата в семейните отношения, както е трудно

да се обясни амбицията на свищовеца да направи от съпругата личност, равна нему по образование и социално положение, без да се бои да я ухажда и да отвори кесията си, за да допълни чара ѝ чрез суетата на дрехата. Но ключът към тази тайна безспорно започва от деня на сватбата.

23 Възрожденски пътеписи..., с. 249

24 Възрожденски пътеписи..., с. 123.

25 Пак там, с. 123.

26 Манчев, В. Пое. съч., с. 22

27 Жечев, Н. Спомена на Григор Начович за ученическите му години. - Истор. преглед, №1-2, 2003, с. 167.

28 Цит. по Дафинов, З. Първостроителят на българската култура. Документална хроника за живота и творчеството на проф. д-р Иван Шишманов. С, 2001, с. 32.

29 "През зимните месеци Хрулев пишел книжките си, а лете търсел издатели и печатници в чужбина. Хрулев работел постоянно: нощем

четял и пишел..." (Минев, Д. Град Лясковец..., Варна, 1944, с. 144. - Цит. по Ликовски, Н. Материали за Тодор Хрулев... - ИДА, 1988, № 56, с. 242).

30 Константинов, К. Път през годините. С, ч. II, 1962, с. 194.

31 Едното е в Преображенската махала, създадено през 40-те години на XIX в. по инициатива на Христати Павлович и настанено първоначално в дома на поп Иван Недялков; другото - в Долната Махала (за него са използвани килиите от църквата "Св. пророк Илия"); третото е девическото училище-пансион на Фердинанд Дечев.

32 Миладинова-Алексиева, Ц. Пос. съч., с. 73, с. 78.

32 сп. Училище, II, 1872, с. 4 - 5.

34 Пак там, с. 13 - 14.

35 Синът, проф. Ив. Шишманов, пише: "Само от покойния си братовчед Илия Цанов съм чувал, че баща ми на млади години бил се скитал с някаква немска провинциална трупа из Маджарско. Възможно е, тук и да се е влюбил той в Шилера и Коцебуе и въобще в драматическото изкуство"

(Вж. Шишманов, И. Първото българско търговско училище на Д. Е. Шишманов в Свищов. - Учил. преглед, VIII, 1903, № 4, с. 350).

36 Реч за произхода и значението на театъра, произнесена от Димитър Е. Шишманов... - В: Българска драматургия до Освобождението. Ч. III, С, 1966, с. 235.

37 Казански, Р. Развитие на театралното дело в Свищов. - В: Сто години народно читалище Свищов..., с. 240.

38 Павлов, М. Мемоари..., с. 64.

39 Достойнството на свищовлийката-възрожденка, нейната съпричастност към делата на съпруга и всеотдайността ѝ по отношение възпитанието и образованието на децата са описани и в спомените на Георги Данаилов: "Прабаба ми беше знаменита жена. Съвсем неграмотна, но опитна и мъдра. В дядовата къща имаше един портрет от Мърквичка - баба Лукса, това име се срещало в Свищов, гръцко, от лукс - светлина, с други думи Светла [...] Та когато тази жена останала съвсем млада вдовица, при нея дошли съдружниците на мъжа

и, все житари, които с геми карали жито по Дунава, и рекли: "Кажки какво искаш, да ти дадем дела на покойния или да въртим парите и всяка година да ти заделяме колкото му се пада от печалбата." И баба Лукса рекла: "Имаме си доверие, правете с парите каквото знаете."

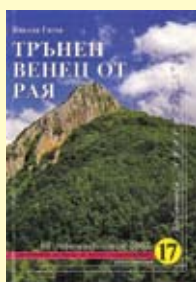
Имали са си просто хората доверие. И с тези пари баба Лукса отчувала децата си и изпратила Георги да учи [...] И Георги не я посрамил, станал професор в Софийския университет и на трийсет години действителен член на Българската академия на науките. И когато Александър Малинов го поканил да стане министър, той имал неблагоразумието да приеме. Тогава в дядовата къща започнали да идват важни особи и да изказват своите поздравления. Целували ръка на баба Лукса и повтаряли: Честит министър, честит министър! А тя с достойнство отвръщала:

- Щяйте да видите вий един министър, ако не бях аз." (Данаилов, Г. Доколкото си спомням. В. Търново, 2002, с. 61 - 62).

ТЪРСЕТЕ НА КНИЖНИЯ ПАЗАР КНИГИТЕ НА ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ" ОТ ПОРЕДИЦАТА "БИБЛИОТЕКА АНАСТАСИЯ"

"ПЕТЪР ДИМКОВ - ДОБРЕ ПОЗНАТИЯТ... НЕПОЗНАТ" - биография на народния лечител, родолюбец и духовен учител Петър Димков с автор Николай Кафтанджиев.

"ТРЪНЕН ВЕНЕЦ ОТ РАЯ" - пътеписи на известния писател и изследовател Никола Гигов от пътуванията му в Русия, Сърбия, Япония и Англия.

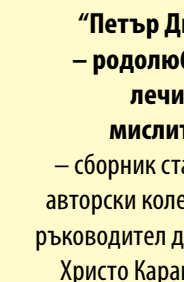
"БЛАГОДАТНАТА ВЪЛНА" на поетесата от Варна Екатерина Пейчева. Книгата е летопис на едно будителство, което успя да върне прекрасната българска дума "будител".

"ИСКРИ ОТ ВЕЧНОСТТА" - статии и репортажи на публицистката и журналистката във в. "Родово имение" Мариана Праматарова от гр. Бургас.

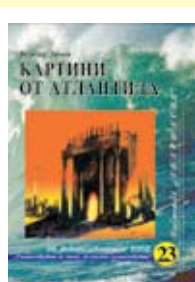
"Романови - края на една мистерия" - книга, която доказва, че царските деца Алексей и Анастасия са живели в българското село Габарево, с автор Донка Йотова.

"Петър Димков - родолюбецът, лечителят, мислителят" - сборник статии от авторски колектив, с ръководител доц. д-р Христо Карагюзов.

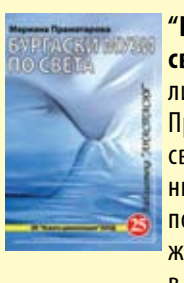
"Картини от Атлантида" - едно невероятно пътуване на душата извън тялото до миналото на автора Велизар Димов.

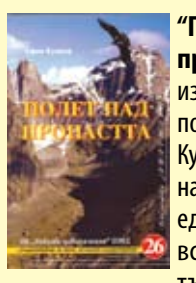
"Поклонници на светлината" е на известния изследовател, историк и математик Борсилав Иванов. Тази книга обхваща миналото на предците ни, историята на българския род и неизвестни досега факти, и е продължение на книги номер 8 и 16 от поредицата Библиотека "Анастасия".

"Въведение в пермакултурата" - разумна организация на устойчива природна среда за човешко обитание, която включва перманентна агрокултура, строителна система на финанси, социални отношения и много други неща, с автор австралиеца Бил Молисън.

"Бургаски музи по света" на журналистката Мариана Праматарова е своеобразен сборник с интервюта на популярни българи, живеещи и творещи в чужбина.

"Полет над пропастта" - на известния писател, поет и философ Ефим Кушнер. В нея ще намерите отговор на един въпрос, който всеки един от нас търси цял живот.

"Нова вегетарианска готварска книга" всъщност не е нова, тъй като е издавана през 30-те години на миналия век. Книгата е написана от Мария Димкова, съпруга на известния строител на съвременна България - Петър Димков.

"Библия на Индивидуалния бог" или "Алхимия на словото". Автор е преподавателят от Университета в гр. Сан Франциско - САЩ - доц. д-р Тимен Тимев.

"Убийството на боговете" - двадесет и осмата книга от поредицата "Анастасия". Книгата на доц. д-р Тимен Тимев представя историко-митичната драма за разрастването на една висша трагедия на духа, трагедията на индивида, осъзнал своето освобождение като разбунтуване срещу боговете.

Книгите можете да намерите във вериги книжарници "Хеликон" и "Пингвините", както и чрез заявка на тел. 02/ 962 16 87, GSM 0888 69 33 59 и e-mail: rodimene@abv.bg

ПЪТНИКО СВИДЕН, ЧУЙ ПЕСЕНТА СИ!

Десетилетна бе творческата дружба между поета Никола Гигов и композитора Димитър Петков.
На снимката: Поетът Никола Гигов (в ляво) представя композитора Димитър Петков на концерт в Смолян. Той го е представял на много концерти – и в Девин, Мадан, Златоград, Пазарджик и други. Димитър Петков е почетен гражданин на 9 града в България

НИКОЛА ГИГОВ

Сега той е в безброя на звездите. Иска да се спусне с вечерника на Перелик, с утреника на Рожен и с белия вятър на Кайнадина. И 9-годишният му загинал син Лъчезар да запита баща си:

**- Каж ми, о, татко, какво са звездите,
звездите, там горе, на синия свод?
- На мъртвите, синко, туй са очите,
на всички умрели за своя народ!**

Димитър Петков - човекът, който издигна Родопата до нови европейски мащаби.

Помня го най-вече през летата, когато се завръщаше в Родния край. Бях му споделил вече мисълта на Орфей, че "Земята може да се завладее с лира, а не с меч"! И той - Орфеевото чедо - разширяваше своите песенни послания към целия свят.

Подир толкова изминати пътеки и пътища - да превалиш Рожен и да наближиш родното Райково. Сърцето му пее:

**Ще се завръщам винаги, безкрайно,
в ония минзухарени ливади.**

**Между родопски борове е раят,
върху трева - поникнала и млада.**

Къде е неговото детство? Неjde тук - край

старата чешма, до писаните райковски къщи, под еркерите и кованите порти, по тези топли улички и сокаци, до тези срещи с хората - мили, полузабравени и незабравими хора - мили родопчани. Излизат, протягат ръка и срещат човека, който изтри сълзите им с песен.

Бедно живееха хората тук и сега трудно живеят, но имат душа и сърце за песни. До тях и сред тях едно дете възприе живота народно изкуство. Да си близък не само на ближния, но и с Непознатия - това е съдбата на твореца.

Израснал в това китно среднородопско селище, Димитър Петков - също като в песента - тръгна по дълги и далечни пътища. Където и да е, той е скътал в сърцето си оная песен, чува от майка му, свирена от чичо му, пята от близките му. Тази песен го научи да мисли в звуци, да мечтае в ноти, да обича с мелодии. Започна от народните песни и достигна до гражданските кантати и оратории. Започна от балада за Дельо хайдутин и продължи с "Балада за Ботевата чета"...

Димитър Петков създаде над 1000 свои песни, балади, сюити, кантати, оратории, оперети, опера. 300 от тези песни са за деца.

Майчиното чувство, родопската песен и децата са неговите три извора. Наричаме го композитор-песенник, с нови музикални интонации, с чист лиризм и художествена красота. И така както казваме, че Иван Вазов е народен поет, така може да кажем, че Димитър Петков е народен композитор.

Помня и съм записал неговите думи, когато се завръщаше в Родния край. Гласът му трептеше:

- Когато идвам в Родния край, сърцето ми пее. Ако аз днес съм композитор, то го дължа на майка ми, влиянието на чичо ми, другото обкръжение, дължа го на прекрасната народна песен, на чудесната родопска обстановка - същност на моето творчество. Вярвайте ми - заключаваше той, - че където и да съм бил в други и далечни страни, винаги съм оставал в

душата и сърцето си смолянчанин, родопчанин. Защото любовта към Родния край - като в капка роса - събира любовта към голямата родина.

И сега гимназията "Васил Левски" помни неговите стъпки. Райково помни неговите музикални въздишки и първи концерти. Пловдив - неговото творческо съзряване. София - неговото излитане в музикални национални и европейски небеса.

Трудно биха се изредили неговите високи постове - и обществени, и творчески, и дипломатически. В Прага той се отдалечи от Родопите, но точно там /1966 г./ завърши неговата най-мощна музикална творба "Рожен слиза от Родопата" - оратория в 10 части. За нея той получи Димитровска награда. Москва го приюти с големите си музикални специалисти, като Скребков от Московската консерватория, и с прочутия композитор Арам Хачатурян. Арам му пишеше като приятел: "Скъпи Димитър, ти си много талантлив човек. Умолявам те - непременно да твориш музика!"

На 35-годишна възраст Димитър Петков стана най-младия директор на Софийската народна опера. Два пъти бе председател на Съюза на българските композитори. Стана

заместник-председател на Комитета за изкуство и култура, председател на ГСИК в София и пое и други различни длъжности. Заради прочутото си творчество той стана почетен гражданин на 9 града: Русе, Поморие, Бургас, Ловеч, Мадан, Смолян, София, Кърджали, Дупница.

Възходът му започна от родопските песни. В началото бе песента "Бекиро либе" и до нея "Месечинко льо грейливка", "Заспало е челебийче", "Бяла съм, бяла, юначе", "Излел е Дельо хайдутин"...

Димитър Петков прогласи Дельовата песен много години преди да стане тя Космическата ни песен. Тук, в Каяското дъре, е идвал Дельо да защити Райково. Димитър Петков откри този народен бисер и по концерти и турнета отвори небеса за прочутата песен. С "Балада за Ботевата чета" той венча сърцата ни за свобода, с Баладата си за Самуил пречисти сълзите ни, а с песента "Кажки, казак" откри руски вариант на българския Балканджи Йово. Хората ставаха на крака, ръкопляскаха и отриваха сълзи при тая песен за саможертвата срещу фашизма. Сам Димитър Петков, скрит на сцената зад кулисите, отриваше сълзите си.

А през 1971 г. тук, в Смолян, той написа своята безсмъртна песен "Нашата мила родна страна". Още в началото си тя грабваше сърцата ни:

**Пътнико свиден, пътнико млад,
тръгнал да видиш белия свят.
Дето минаваш - пей и мечтай,
но не забравяй Родния край.**

Хиляди българи, пръснати по света, запяха изведнъж тази песен. Обаждаха се хора по Радиото от далечни пустини, от различни континенти, от морета и океани и пееха със сълзи на очи. Случих се и аз в една група в Цариград. Разглеждахме Синята джамия, а един мъж ни обясняваше турската история на чист български език. И когато излезнахме отвън и успях за секунди да отделим този човек и да го попитам: "Откъде знаеш така хубаво български език?" - мъжът се огледа, поколеба, но рече:

- Ще ти отговоря с песен! - и запя "Нашата мила родна страна". Цялата българска група дотича на площада и запя и тя. Движението спря и много турци и гости европейци ни обкръжиха с възхищение. Песента свързва хората, песента сближава народите. Верни са думите на Орфей: "Земята може да се завладее с лира, а не с меч!".

В периода 1971-1974 г. тази песен стана най-големият хит. Тя се пееше от 130 различни български хорове и стана "Мелодията на годината"/1974 г./

За да документираме, че тази песен е родена в Смолян, поискахме нотния текст, самият текст и автографи от композитора и поета. Димитър Петков ни написа: "На моите земляци, участници във викторината "1300 години България", в Смолян, където се роди музиката на тази песен, най-сърдечни пожелания за

Никола Генов

Халище

Дим. Петков

Rubato, задъхано

Сопрано

Ясно, отчетливо

Китено, халище, алено яростно, сплетени слънци

но. щя.

Трѣбни надежди, горести,

Ръкопис на соловата песен "Халище" на Димитър Петков

здраве, щастие и нови успехи за процъфтяването на Родния край". А поетът Иван Генов написа: "На милите на сърцето ми родопчани, приемници на Орфей - моите най-сърдечни пожелания по случай провеждането на окръжната викторина "1300 години България". Така документирахме този факт - чрез ръката на авторите на песента.

Димитър Петков написа оперетите "Кривата пътека", "Неспокойно сърце", 26 оратории, кантати, както и операта "Замлъкналите камбани", която още не е поставяна. Може би той е първият български композитор, който изви мост, музикален мост, между народните песни и класиката. И доказа, че всеки творец, колкото и голям да е той, черпи извори от гения на българския народ.

В сборника "Медена камбанка" Димитър Петков публикува 240 песни за деца. По текст на Николай Зидаров. За цялостното си творчество Димитър Петков получи два ордена "Кирил и Методий" I степен, стана герой, народен артист и лауреат на Димитровска награда.

По мои стихове той написа 30 песни. Сред тях са "Халище", "Минава българка", "Какво са детските очи", "Вечер над Смолян", "Перелик" и други. Ние често се срещаме в неговото ателие в Райково или в моя дом в Горно Смолян. Двете семейства се пренасяхме във вълшебен творчески свят. За секунди виждах детето с пиколо, окаринка, флейтичка до многолюдните оркестри, радиохорове, симфонични оркестри с внушителни оратории и стотици музиканти-изпълнители.

Очевидец съм как свиреше на пиано но-

восъздадените си песни. При вдъхновение скъсените му пръсти от катастрофата сякаш се удължаваха светлинно и клавишите - бели и черни - свиреха и пееха за мъртви, живи и безсмъртни. Отриваше сълза с палеца си и прераждаше страданията си в песни.

"Рожен слиза от Родоп" е най-мощното му музикално пано-оратория в 10 части.

Не зная защо, но в книгата за Димитър Петков сам той е пожелал да публикува с ноти и текст точно песента "Халище" по мой текст. Запечатана и думите си: "Това е шедьовър - така да знаеш!" Песните звучаха по Радиото, пред Дипломатическия корпус в София, в Японското посолство. В моето сърце още чувам гласовете на проф. Реса Колева, пианистката проф. Миндизова, Лилия Дудрева, Цветанка Петрова - солисти от Консерваторията или Операта.

Димитър Петков за мен е жив орган. Той свири с клавишите на вечността. Чуват се звънчета от коледарските песни, камбани и църковни хорове, саблено звънтене на баладични напеви. Създаде толкова хорове, дирижирал ги е, издигнал е много солисти като започнем от Мати Пинкас. "Пиша най-добре и най-много през лятната си отпуска в Райково" - споделяше ми той. Родопа се оказа неговият жив и вечен университет по музика.

След смъртта му го забравиха мнозина. Някои дори го отричаха. Но всеки творец остава с онова, което народът е възприел.

По върховете се измерва една планина, по върховете творби се измерва един поет и композитор. А в много отношения Димитър Петков надрасна Родоп, издигна се над цяла България, Европа и Русия и небесните му музикални височини още не са измерени.

Вместо да го забравяме, не е ли по-хубаво да издадем два диска от неговото голямо творчество: един диск с общонационалните му мотиви и един диск с родопските багри. Така белият вятър ще очисти мъглите и ще грейне слънцето на неговите прочути песни. Ще кажа:

Западът и Изтокът, Северът и Югът могат да излетят с модерен хеликоптер, с реактивен самолет, с космическа ракета и космическа станция, но те не могат да достигнат по височина Мистерията на българските гласове. И там, в тая небесна българска мистерия, като ярка звезда свети името на Димитър Петков. Той води след себе си 300 000 народни български песни, което е чудо за света. Затова академик Лихачов изрече за Кирило-Методиевия език и големите ни песни: "БЪЛГАРИЯ Е ДЪРЖАВА НА ДУХА!" Нека тачим онези, които ни издигат с крилетата си и дават нов простор на българската и родопската песен:

**Светът във теб ще се заслуша:
висока изворна вода.
Бъди гергьовски дъжд при суша.
И песнопой за свобода!**

СЕДЕМДЕСЕТТЕ СЕДМИЦИ НА ПРОРОК ДАНИИЛ

Таньо ТАНЕВ

2. Период на следващите "62 седмици" /434 години/.

Започва в 408 г. пр.н.е и завършва в 27 г. от н.е.

Това е период на "усилни времена". До 332 г. пр.н.е. завършва персийското владичество над Юдея, преминава македонското владичество /332-320 г. пр.н.е./, следва владичеството на Птолемиите /след смъртта на Александър Македонски в 323 г. пр.н.е./, което трае до 202 г. пр.н.е.

След това Юдея попада под сирийско владичество /202-168 г. пр.н.е./, а от 168 г. пр.н.е. след въстанието на Хазмонейте /Юда Мака-вей/, до 37 г. пр.н.е. Юдея е независима държава, управлявана от династията на Хазмонейте.

От 37 г. пр.н.е. до 70 г. от н.е. Юдея е римска провинция управлявана от Тетрарх - юдейски цар, васал на Рим. Царува Иродовата династия. В 70 г. от н.е., след войната с римляните /императорите Веспасиан и Тит/, Йерусалим и вторият храм са разрушени, а Юдея престава да съществува като държава.

И така периодът от "62-те седмици" завършва в 27г. от н.е.

От тази година започва:

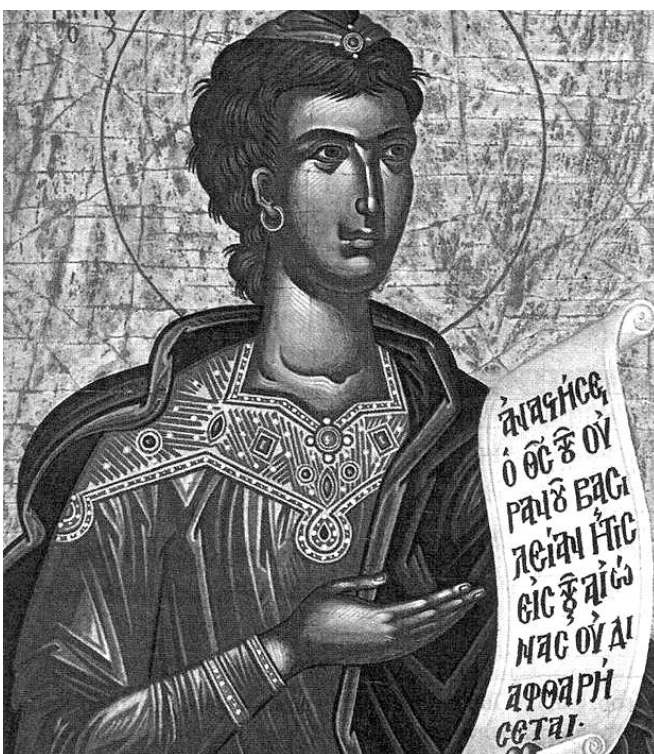
3. Периодът на "последната пророческа седмица", който завършва в 34 г. от н.е.

Двадесет и седма /27/ г. от н.е. е 13-та година от царуването на император Тиберий. Някои автори броят годините на съпритежание на властта на Август от Тиберий, което трае от 12 до 14 г. от н.е., но според нас това е неправилно, тъй като титулярът е Август, а времето на Тиберий започва с възцаряването му като император след смъртта на Август в 14г. от н.е. Така, че "15-та година от царуването на Тиберия Кесаря, когато Понтий Пилат беше управител на Юдея" /ЛЗ:1/, е всъщност 29 г. от н.е.

В тази година започва Месианската дейност на Иисус след кръщаването му от Йоан Кръстител /ЛЗ:1/ в реката Йордан.

От тук нататък Иисус от Назарет е вече ХРИСТОС /или още МЕСИЯ/. От тази година /29 г. от н.е.-б.а./ започва да тече времето, което е "половината от седмицата т.е. 3 1/2 години и в която половината от седмицата /не пророческата, а половината на числото 7-б.а./ ще престане жертва и принос", а това е: $29 + 3 \frac{1}{2} = 33$ г. от н.е.

Периодът "половината от седмицата", който не е половината от "пророческата седмица", е само период като време /в Библията не е казано "половината от тази седмица", а само от седмицата/, в която той, Христос, ще прекъсне жертвоприношението, ще бъде убит и ще възкръсне! В интерес на истината, от 27 г. от н.е. до 34 г. от н.е. Христос, чрез своите дела, чрез кръстната си смърт и възкресението, наистина "потвърждава завет с мнозина". Мнозина са

неговите последователи, които даже дават живота си заради него и неговото учение. Красноречив пример за това е смъртта на дякон Стефан, убит от тълпата с камъни в 34 г. от н.е., с което завършва и времето на "Седемдесетте седмици" на пророк Даниил.

От св. Писание се знае, че Христос проповядва три години, а в четвъртата година по време на Пасха Христос е заловен и "предаден на смърт" /Деян.9:26/, а всъщност съд за "смъртна вина" няма, тъй като Понтий Пилат, изследвайки делата на Христос, го намира за невинен.

При всичко това еврейските първенци, фарисеи и садудеи, крещят в див фанатизъм, увлекли със себе си и тълпата: "Разни го! Ако го пуснеш, не си приятел на Кесаря!" /Йоан 19:12/. А когато религиозното чувство и фанатизмът се смесят с политиката, тогава положението става опасно, особено, когато се споменава името на Кесаря като върховен арбитър.

Следвайки интересите на Рим и своите собствени интереси като приятел на Кесаря, Понтий Пилат пуска на свобода разбойника Варнава, а Христос предава на разпятие.

Кога е била Пасхата на еврейската година, започваща в 32 г. от н.е. по Юлианския календар и завършваща в 33 г. от н.е.? Случили ли са се описаните природни феномени на слънчево или лунно затъмнение по това време и ако са се случили, съвпада ли времето им на продължителност с тази, описана в св. Писание?

На този въпрос можем да отговорим, само след като направим предварителните пресмятания, необходими за тази цел.

И така:

4. В 33 г. от н.е. започва: $3761+33 = 3794$ г. "от сътворението на света" /от началото на еврейската ера - б.а./.

До това време са минали: $3760+33 = 3793$ години "от сътворението на света".

Делим $3793 : 19 = 199$ и остатък 12 т.е. до започването на 3794 г. от н.е. са минали 199 пълни Метоновци цикли x 19 години всеки и тече новият 200 пореден Метонов

(продължение от предния брой)

цикъл, от който са минали 12 години и тече 13-та - 3794 година.

Броят на завършените прости години в текущия Метонов цикъл е:

Пг = 8 /в М.Ц. прости са: 1,2,4,5,7,9,10 и 12 години/

5. Броят на завършените високосни години в текущия М.Ц. са:

Вг = 4 /В М.Ц. високосни са: 3,6,8,11 години/.

6. Умножаваме броя на завършените М.Ц. на 1 час и 485 хелека и получаваме: 199×1 час и 485 хелека = 12 дни 0 часа 395 хелека.

7. Умножаваме броя на простите години на 10 дни 21 час и 204 хелека и получаваме: 8×10 дни 21 час и 204 хелека = 87 дни 1 час 552 хелека.

8. Умножаваме броя на високосните години на /-18 дни 15 часа 589 хелека и получаваме: $4 \times /-18$ дни 15 часа 589 хелека/ = -74 дни 14 часа 196 хелека.

9. Събираме 6, 7 и 8 със знаците им и получаваме: 12 дни 0 часа 395 хелека + 87 дни 1 час 552 хелека - 74 дни 14 часа 196 хелека = 24 дни 11 часа 751 хелека.

10. Нарастването на еврейската ера след съответната интерполация е: -1 ден 12 часа 518 хелека.

11. Изваждаме /прибавяме със съответния знак/ /1 0/ от /9/ и получаваме: 24 дни 11 часа 751 хелека - 1 ден 12 часа 518 хелека = 22 дни 23 часа 233 хелека.

12. Полученият резултат изваждаме от датата на началото на еврейската ера 7 октомври 16 часа 1284 хелека + 30 дни за м. септември = 37 дни 16 часа 1284 хелека и получаваме:

37 дни 16 часа 1284 хелека - 22 дни 23 часа 233 хелека = 14 дни 17 часа 1031 хелека, т.е. новолунието на м. Тишри /"Молед Тишри"/ на 3794 г. е.е. е било на 14 септември в 17 часа и 1031 хелека в 33 г. н.е. Тази дата е била в ПОНЕДЕЛНИК по нашия григориански календар. Поради това, че "Молед Тишри" започва преди 18 часа и е в понеделник, то и Новата година /Рош Ашана/ или 1-ви тишри на 3794 г.е.е. също ще бъде на 14 СЕПТЕМВРИ в 17 часа 1031 хелека, ПОНЕДЕЛНИК в 33 г. н.е. До Пасхата /Песак/ на 3793 г.е.е., която е през месец Нисан на 3793 г. е.е. има по еврейския календар 163 дин /денонощия - б.а./, а пълнолунието на месец Нисан, когато е Пасхата, е отдалечено от астрономическото новолуние на есенния месец Тишри на /А+1/-година на 162 денонощия 10 часа и 41,5 хелека. Четиринадесети септември е 257-я ден от началото на григорианската /юлианската/ година. В такъв случай Пасхата ще бъде на: $257 - 163 = 94$ ден отначалото на 33 г. н.е. по григорианския календар. Това е: 4 април, събота, 33 г. н.е.

В такъв случай Великата събота на Пасхата по еврейския календар за 3793 г. е.е. е започнала ВЕЧЕРТА в ПЕТЪК, 18 ЧАСА, НА 3-ТИ АПРИЛ, 33 г. н.е.

НОВ БЪЛГАРСКИ КАЛЕНДАР

7 ДЕКЕМВРИ

Св. Амвросий Медиолански. Преп. Филотея Търновска

1869 – роден в Търново ген. Стефан Славчев, артилерист, участник при обсадата на Одрин, умира на 29 юни 1965 г.

1882 – роден в с. Землен, Старозагорско, писателят Георги Райчев, умира на 18 февруари 1947 г.

1922 – през вечерта София е разтърсена от пушечни стрелби на разярена тълпа, която ограбва дюкяни, разбива и опожарява печатницата на опозиционния вестник „Пряпорец“ и други и внася панически страх в целия град. Гражданите с изумление узнават, че това са хора на управляващата партия БЗНС. Стамболийски въоръжава тия хора с цел да идат в Кюстендил и там да се противопоставят на автономистите, които три дена преди това превземат града. Самото дипломатическо тяло в София се чувства застрашено и иска от правителството да обуздае своите хора. Войската ги затваря в казармите и обезоръжени ги отправя по обратен път.

1989 - създаден е Съюзът на демократичните сили (СДС).

8 ДЕКЕМВРИ

Преп. Патаний

1858 - умира на 85-годишна възраст Райно Попович, един от първите новобългарски учители и учебникари. Роден в село Жеравна, Котленско. Учи в килийно училище, учителства в Котел, слугува в Солун, но все заляга за образованието си. Виждаме го в Букурещ, а след това учител в Котел и накрай в Карлово, където упражнява благородното си звание в продължение на двайсет и пет години. При него учат Георги Раковски, Гаврил Кръстевич, Ботйо Петков, баща на Христо Ботев, и други. Автор е на учебник и няколко религиозни книги. Превежда басните на Езоп, 1854 г.

1874 – излиза бр. 1 на в. „Знаме“ в Букурещ под редакцията на Христо Ботев.

9 ДЕКЕМВРИ

Зачатие на Св. Анна

1836 – роден в Свищов художникът Николай Павловия, умира на 13 февруари 1894 г.

1927 - в Женева е подписана спогодбата Кафандарис- Моллов, по имената на тогавашните външни министри на Гърция и България, относно взаимно уреждане на задълженията, произтичащи от Конвенцията от ноември 1919 година по свободата за изселване на малцинствата - българското от Гърция, гръцкото от България. Съгласно постигнатата спогодба Гърция остава задължена към България с една сума в повече от един милиард лева.

1955 – умира артистката Адриана Будевска, родена в Добрич на 13 декември 1878 г.

10 ДЕКЕМВРИ

Мчци Мина, Ермоген и Евграф

1878 – основана Софийската публична библиотека – днес Народната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“.

1906 – убит край с. Русиново, Малешевско, Дамян (Даме) Груев, ръководител на ВМОРО, роден в с. Смилево, Битолско, през 1871 г.

1916 – умира художникът Никола Петров,

Христо Г. Данов

Дамян (Даме) Груев

роден във Видин на 20 август 1881 г.

1925 – започва да излиза „Наковалня“, седмично литературно-научно списание, под редакцията на пролетарския поет Димитър Полянов. Поставя си задача да стане трибуна на пролетарската комунистическа литература. По преценка на марксистически критици „Наковалня“ допуска грешките, характерни за партийната литературната политика от периода на левосектанството – „подценява литературното наследство, не признава литературата на критическия реализъм, откъсва пролетарските писатели от демократичната и хуманистичната линия в българската литература, не разбира смисъла на обединените писателски усилия срещу старото общество, подценява художествената специфика на творчеството“.

1944 – умира Тодор Ф. Чипев, книгоиздател, основател на книгоиздателство „Т. Ф. Чипев“, роден в Копривщица на 5 юли 1867 г.

11 ДЕКЕМВРИ

Преп. Даниил Стълпник

1876 – в Цариград заседава известната в дипломатическата история Посланишка конференция, в която участват представители на Германия, Австро-Унгария, Франция, Великобритания, Италия, Русия и Турция. Целта ѝ е да се занимае с мерките, които трябва да се вземат във вътрешния живот на Турция, за да не се повтарят въстания като онова в Херцеговина през 1875 и Априлското през 1876 г. в България. Що се отнася до българите, Конференцията решава да се създадат две автономни български провинции, вилаети, както следва, съгласно официалните протоколи: „Източният вилает, който ще има за главен град Търново, ще бъде съставен от санджаците: Русенски, Търновски, Тулчански, Врачански, Сливенски, Пловдивски (без Султан-Ери и Ахачелеби) и от каазите – Кръклизенска, Мустафашовска и Казъл-Агачка. Западният вилает, който ще има за главен град София, ще бъде съставен от санджаците: Софийски, Видински, Нишки, Скопски, Битолски (без двете южни каази), една част от Серския санджак (трите северни каази) и от каазите Струмица, Тиквеш, Велес и Костур.“ Видни историци смятат, че ако Турция бе приела това решение на Посланишката конференция, сигурно нямаше да избухне Руско-турската война.

1911 - умира Христо Г. Данов, книгоиздател и просветител, роден в Клисурса на 27 август 1828 г.

12 ДЕКЕМВРИ

Св. Спиридон, еп. Тримитунтски Чудотворец

1856 - важна дата в историята на българския театър: на този ден трогателният и неуморим учител от Лом, Кръстю Пишурката, представя в своя дом преведената от него пиеса „Многострадална Геновева“. Артисти са местни български любители, успехът е огромен. На 16 август същата година обаче Сава Доброплодни в Шумен изпреварва Пишурката със свое представление, което е първо в България, на комедията „Михал Мишкоед“. Пиесите се изнасят при най-примитивни условия, но с тях започва българското театрално дело. Сава Доброплодни и Кръстю Пишурката са исторически засвидетелстваните скромни пионери на българския театър.

13 ДЕКЕМВРИ

Мчци Евстратий, Авксентий, Евгений, Мардарий и Орест. Мчца Лукия

1885 – българският държавен глава Александър Първи и главнокомандуващ войската, която разбива сръбската армия при Сливница и Драгоман, издава следната заповед: „Офицери и войници! Днес вече земята ни е свършено очистена от врага, който така разбойнически бе нахлул в нея. Вашата храброст, самоотверженост, решителността по-скоро да умрете, но да изгоните неприятеля от пределите на татковината си, са високо наградени с достигането на целта ни. Вие разбихте сръбската армия, вие накрахте да се чуди целият свят и да признае, че във вашите жили тече същата кръв, която някога е кипяла в жилите на прадедите ви, победители на Византийската империя. Сега вече ние можем да се върнем у дома си спокойно, с гордост, че сме изпълнили дълга си. - Александър“.

1888 – умира Видинският митрополит Антим, бивш Екзарх Антим Първи, първият български духовен глава на българския народ под ведомството на учредената през февруари 1870 година със султански ферман Българска Екзархия. Роден в Лозенград. Приема монашество в Хилендарския манастир. Завършва Московската духовна академия. На 16 февруари 1872 г. е избран за екзарх. Поради неотстъпчивост на Цариградската патриаршия обявява независимостта на Българската църква. Полага здрави основи на Екзархията, заляга за доброто на българския народ, особено по време и след Априлското въстание. Турското правителство го изпраща на заточение в Мала Азия, та на негово място е избран Йосиф Първи. След Освобождението Антим заема отново своята митрополитска катедра във Видин. Председателства Учредителното събрание, което приема Търновската конституция, а също и Първото велико народно събрание, което избира за княз Александър Батенберг. Антим Първи е духовник с извънредни заслуги към българския народ.

1924 - умира Михаил Сарафов, общественик, член на БАН, основоположник на статистиката в България, роден в Търново през 1854 г.

1941 – България обявява война на САЩ и Великобритания, като запазва неутралитет спрямо СССР.

СЛОВЕНИ И БЪЛГАРИ ПРЕЗ ВЕКОВОТЕ

**Антон РАЧЕВ,
Русе**

Настоящото проучване върху общия произход на словени и българи започнах по повод на едно мое посещение това лято в Словения.

Но преди това, изследвайки живота и делото на знаменития историк Юрий Венелин (1802-1839), забелязах, че той в своите трудове макар основно да изследва и да се занимава с произхода на българите, в последните години на живота си пренасочва научните си дирения към един друг балкански народ – а именно словените.

Тогава пред мен възникнаха два въпроса:

1. Има ли близкородствени връзки между словени и българи и

2. По-конкретно какво отношение имат словените към древната българска история?

Оказва се, че теорията за българо-словенското единство има предистория и нейният създател е словенският учен Франьо Миклошич (1813-1891). Този именит словенец първоначално доктор по философия, а по-сетне доктор по право, в крайна сметка изоставя юридическите науки и се посвещава на изучаване на

славянските езици. Миклошич съставя старобългарски етимологичен речник, а през 1852 г. публикува фундаменталния си труд "Сравнителна граматика на славянските езици", в който изследва фонетиката, лексиката, синтаксиса на българския език и може да се твърди със сигурност, че Миклошич полага основите на истинското научно разглеждане на българския език пред света.

Всъщност Миклошич е ученик на един друг знаменит словенец - виенският библиотекар и книжовник Бартоломей Копитар (1780-1844), който остава в историята със заслугата пръв да отдели в науката българската от сръбската народност и българския от сръбския език. Копитар издирва писмени паметници и подготвя научен опис на характерни особености в българския език преди всичко въз основа на печатни и ръкописни свидетелства от различни периоди. Той се занимава с въпроси като: установяване границите на българската етническа и езикова територия, числен състав на българските поселения, присъствие на българите в Европа.

Бартоломей Копитар изгражда своя теория за произхода на словенския народ. Той смята словени-

те за преки потомци на единния някога праславянски народ, населявал Балканите преди появата там на сърби, хървати и други славянски народности. Според него словените са дали своето наречие за основа на първата славянска писменост, а произхода на Кирило-Методиевия език той свързва със Словения и Панония.

Миклошич доразвива теорията на Копитар. От една страна той строго научно подкрепя тезата на своя именит учител за произхода на старословенския език, но от друга в резултат на задълбочените си познания върху българския допуска възможността, щото българският език също да е послужил за основа при формирането на първия славянски книжовен език. В най-общ вид теорията за българо-словенското единство на Миклошич гласи следното: в давни времена поселенците в земите между Карпатите, реките Тиса, Драва, Сава, устието на Дунава и Черното море са говорили един език и следователно може да се предположи, че са съставлявали един народ, между чиито потомци днес са словенци и българи.

Българският историк Ганчо Ценов (1875-1949) също подхваща в трудовете си тази теория в началото на 20-ти век.

Той се обосновава с едно изследване на българския филолог проф. Цонев - "Към историята на българския език" (1903): "...от сравнението на българския език с другите славянски езици ми свети все тая мисъл, че българските словени в някогашното си централно положение в панонските и дакийските предели са били близки съседи със словенци (а може би и хървати), със словаци, с поляци и руси, докато с чехи и сърби не са били в непосредствен допир, затова и няма помежду им старински общи свойства".

По-нататък проф. Цонев изброява девет еднакви особености, които ги има в словенския и в българския езици, а ги няма в сръбския, и в крайна сметка обобщава: "Приликите между български и хърватско-словенски са все от такова естество, че не можем ги смята за нови заемки, а сме принудени да ги считаме за по-старо сродство между речените езици".

През 2008 година д-р Светлозар Попов издаде монографията "Шамбат - братът на Кубрат". Д-р Попов проучва важните исторически събития, случили се през VII век в Източна, Югоизточна и Централна Европа. Главната му теза е, че Владетелят Само (Кан Кий,

основателят на град Киев, бел. на авт.) и Кан Кубрат са еднокръвни братя от династията Дуло и този факт намира своето потвърждение в народностните епоси на волжките българи - "Шан кизи дастани" и "Джагфар Тарихи". От това родство според д-р Попов произтичат съдбоносни за европейския свят събития:

През 623г. възниква държавата на владетеля Само, вклинена между могъщите империи на авари и франки;

В периода 631-635 г. Кан Кубрат отхвърля зависимостта на Старата Велика България от тюркския и аварския каганати;

635-640г. след споразумение между византийския император Ираклий и франкския Крал Дагоберт I българският Кан Кубрат организира изселването от териториите на държавата Само (известна също така и като държавата Дулоба в източната ѝ част) на сърби, хървати, мо-

равяни, ободрити и други славянски племена и заселването им на Западните Балкани.

Кан Кубрат, според д-р Попов, подпомага византийския император в стремлението му да създаде жив славянски щит на своя територия срещу аварските набези на юг и към столицата на Византия - Константинопол.

Държавата на владетеля Само първоначално обхваща земите от Буг и Припят, после следва разширение в западна посока, достигайки поречието на Одер и Елба докъм Магдебург. След това следва разширение на държавата Само на юг - пресичане на Среден Дунав, след това Горна и Долна Австрия, района на днешна Унгария, за да завърши с изграждането на интересувашата ни държава Карантания.

Тук може да доразвием тезата на д-р Попов, че император Ираклий цели да създаде славянски щит срещу аварските набези на юг с предположението, че събитията през VII век в този европейски регион следват една дългосрочна стратегия на българските владетели по обкръжаването и сломяването на аварския противник - крайна точка на която слагат победите на Карл

Велики през 803 г. и българския Цар Крум през 805 г. над аварската държава.

КАРАНТАНИЯ

Караните (лат. Carni) са считани от официалната историческа наука за келтско племе, населяващо тогава този регион. Името им официалната историческа наука извежда от думата *caru* (скала), която била келтско-илирийска. (В българския език близката дума е «канара») Сиреч наименованието на държавата характеризирало планинския характер на територията ѝ. През 595г. летописецът Павел Диакон в съчинението си "История на лангобардите" споменава за няква Склабска провинция (лат. *provincia Sclaborum*). Тази провинция в началото на VI век попада под властта на Аварския каганат. Влизайки в състава на държавата Само, тя фигурира там под името Винедска марка (лат. *marca Vinedorum*). Владетел на Винедската марка бил княз Валукс (лат. *Valux dux Vinedorum*). Словенският историк Янез Кос смята, че това държавно образувание се "утвърждава като държава под името Карантаня в периода 625-745". В този период държавата разширява територията си и нейна столица става Крънската крепост (сега град Карнбург, Австрия). През 8-ми век обаче словенците изгубват независимостта си и попадат под властта на баварците (франките).

Д-р Попов описва в изследването си и съдбата на българите кутригури: 630 г. - след смъртта на аварския каган Баян те, бидейки негови подвасални, се вдигат на бунт с претенцията да бъде избран българин за нов каган, но са разбити от

аварите и през 631 г. напускат каганата, като търсят убежище в Бавария, но тук са избити повечето от тях по нареждане на крал Дагоберт I. Само една малка част от тези българи успяват да се спасят чрез бягство и се заселват във Винедската марка! Пред мен възникна въпросът - възможно ли е тези спасили се от смърт българи кутригури, да имат отношение към държава Карантаня и да са взели участие в нейното

нала среднопанонската територия южно от Драва, та чак до реките Сутла и Долна Кърка, управлявана от княза Ратимир...". През продължилата повече от десет години българска власт, та до самия край на Франкската държава, там е съществувало отделно княжество, управлявано от словенски князе. **Относно караните.** Наличието на български топоними като селата Караново в Новозагорско и в Айтоско, град

съответно от словенска страна: столицата на държавата Карантаня е Крънски град - Карнбург, понастоящем находящ се северно от Клагенфурт, Австрия; град Кран в днешна Словения; световноизвестният словенски курорт Кранска гора и др.

От авторите - участници в изданието на тази конференция, установих, че понятието «каран» засега е разглеждано от русенския автор Светлозар Рулински в книгата му «Шумер-

нов в книгите си, бел. на авт.) - говор, език, слово. В крайна сметка наименованието хорутани може да се окаже синоним на понятието словени - сиреч люде, които владеят словото (речта и писмената).

СЛОВЕНСКАТА ВРЪЗКА В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

В историята на българския език и на науката за него словенският учен Франьо Миклошич играе огромна роля. Но той, освен това, привлича много български книжовници и младежи за свои сътрудници. Между тези български книжовници е например възрожденецът Иван Богоров, който редовно поддържа кореспонденция с Миклошич и го известява своевременно за развитието и за заниманията и на други български интелегенти. През 1852 г. във Виена излиза на германски първата граматика на българския език. Нейни автори са свищовските младежи, братята Антон и Драган Цанкови - също последователи на Миклошич. През 1856 година българският идеолог Георги Раковски пребивава в Белград и там се сдобива с един ръкопис, озаглавен "Вкратце о болгарословенском народе". (Раковски също така е посещавал Виенската библиотека за да дири там сведения за произхода на българите, бел. на авт.). Може обосновано да се предположи, че в словенски, в австрийски или в италиански книгохранилища са запазени и до днес български писмени паметници, които са ползвани от европейски книжовници в тяхната изследователска дейност. За тези писмени паметници не е същес-

твувала опасността да бъдат унищожени, например, от гръцки шовинисти и фанариоти, както това е вършено в пределите на Отоманската империя през 18-ти и 19-ти век. Въобще, оказва се, Миклошич също да е повлиял така силно на тогавашната българска интелигенция, както и руския историк Юрий Венелин. Словенският професор Франьо Миклошич е назначен за член-кореспондент на Българското книжовно дружество (сега БАН) през 1884г. Нека този скромен доклад сега се приеме като акт на благодарност към всички ония словенски духовни първенци, които спомогнаха за пробуждането на българския национален дух и отпочването на борбата на българите за собствена българска църква и държава през 19-ти век.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

изграждане? Отговор на този въпрос дава друг словенски историк - Милко Кос. Според него в двора на Княз Валукс намират приют около 700 (седемстотин) прабългари, предвождани от Алцек, преди да продължат пътя си в западна посока. Трети историк - Петър Щих, твърди, че българите, дошли във Винедската марка, са били повече от 700 и някаква част от тях са останали завинаги на словенска земя.

Словенският историк Графенауер пък в своя труд "История на словенците" проследява съприкосновенията между словенци и българи в Дравския район на Панония по време на канове Омуртаг, Маламир и Пресиян. Той пише: "...под върховна българска власт до 838 г. е оста-

Карнобат, Бургаско; с.Карандила, Сливенско, с.Кран, Кърджалийско, селата Карандили и Каранци, Великотърновско, с.Каран Върбовка, Русенско, с.Кранево, Варненско и др., са все указание за това, че караните имат пряко отношение и към нашата българска история. Като се вземат предвид гъстотата на топонимите и географското им разположение може да се предположи, че караните са в основата и на така нареченото Келтско Царство през 3-ти век преди Христа със столица Тиле, днешното село Тулово, Старозагорско (това предположение е на Константин Иречек, бел.на авт.). Това царство е било разположено в пределите на днешна Източна България. Ето и някои топоними

ски митове в българския фолклор", Варна, 2006. Рулински развива тезата, че понятието „Каран“ се обозначават владетели, които могат да докажат своето далечно царско родословие от шумерския Бог Енки. Според русенския изследовател понятието „каран“ може да се обвърже и с френската дума „каран“, с която се обозначава числото 40, но от друга страна това е числото на Бог Енки - творец и организатор на цивилизацията, бог на мъдростта и магията, покровител на занаятите. Терминът хорутани, пък, с който са именувани словените в "Повесть временных лет" може да се обвърже със старинната българска дума хорота (използва я често и д-р Ганчо Це-

Богданов, Иван. Прабългари. София, 1976. Български пощи ЕАД. Пощенски код - указател. София, 1999.

Венелин, Юрий. Древние и нынешние словене. Москва, 1841(фототипно издание 2004).

Георгиев, Емил. Люлка на старата и новата българска писменост, София, 1980.

Иванов, Анатолий. Кто же такие болгары? Руссе, 2009.

Попов, Светлозар. Шамбат - братът на Кубрат. Варна 2007.

Радославов, Антон. Българският народозащитник. (доклад по случай 170-тата годишнина от смъртта на Юрий Венелин)

Раковски, Георги. Ключ болгарского языка, Съчинения, София, 1984.

Рулински, Светлозар. Шумерски митове в българския фолклор, Варна, 2006

Тулаев, Павел. Возвращение Юрия Венелина, Москва, 2004(предговор към фототипното издание от 1841)

Ценов, Ганчо. Праотечеството и праезикът на българите. София, 1907(Фототипно издание 2005 г.)

СЪНГЕЙЗИНГ

СЪЗЕРЦАНИЕ НА СЛЪНЦЕТО

ЛЕКЦИЯ НА ХИРА РАТАН МАНЕК ИЗНЕСЕНА НА 15.07.09 г. В НМЗХ, ГРАД СОФИЯ

КОЙ Е ХИРА РАТАН МАНЕК?

РОДЕН Е ПРЕЗ 1937 ГОДИНА В ИНДИЯ. РАБОТИ КАТО ИНЖЕНЕР В СЕМЕЙНИЯ БИЗНЕС. СЛЕД ПЕНСИОНИРАНЕТО СИ ПРЕЗ 1992 Г. ПОСВЕЩАВА ВРЕМЕТО СИ НА ПРАКТИКАТА "ТРАКА" – КОНЦЕНТРАЦИЯ ВЪРХУ СЛЪНЦЕТО, ОТ КОЯТО Е ЗАИНТЕРЕСУВАН ОЩЕ ОТ ДЕТЕ. ПРЕЗ 1962 Г. ПОПАДА В АШРАМА НА ШРИ АУРОБИНДО, КЪДЕТО ПОЛУЧАВА ПОСЛАНИЕТО: "ТИ ТРЯБВА ДА ДОНЕСЕШ НА ЗЕМЯТА СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ И ДА ПОМОГНЕШ НА ВИСШИЯ РАЗУМ ДА ДОКОСНЕ ВСЯКО ТЯЛО". ПО-КЪСНО СРЕЩА УЧИТЕЛ, КОЙТО ГО ИЗБИРА ОТ ТЪЛПАТА И МУ КАЗВА СЪЩОТО. МАНЕК ДЪЛГО НЕ ЗНАЕ КАКВО ДА ПРАВИ. ХОДИ БОС ПО ЗЕМЯТА И СТОИ НА СЛЪНЦЕ. СЛЕД ВРЕМЕ ЗАБЕЛЯВА, ЧЕ АПЕТИТЪТ МУ Е ИЗЧЕЗНАЛ И НЕ СЕ НУЖДАЕ ОТ ХРАНА, А ЕНЕРГИЯТА МУ СЕ Е ПОВИШИЛА МНОГОКРАТНО. ТОГАВА ОТКРИВА, ЧЕ СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ ТРЯБВА ДА ПОПАДНЕ В ТЯЛОТО ПРЕЗ ОЧИТЕ И ЗАПОЧВА СЪПКА ПО СЪПКА ДА ГИ ПРИУЧАВА ДА ГЛЕДАТ ПРАВО В СЛЪНЦЕТО. ПРИ ИЗСЛЕДВАНЕТО МУ В КЛИНИКИТЕ НА НАСА СЕ УСТАНОВЯВА, ЧЕ ГЕНЕТИЧНО НЕ Е ПО-РАЗЛИЧЕН ОТ ДРУГИТЕ ХОРА. ИЗВОДЪТ Е, ЧЕ ТОЙ УСПЯВА ДА СЕ ХРАНИ СЪС СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГИЯ. ОТ ЮНИ 1995 Г. СЛЕД ИЗСЛЕДВАНИЯТА В НАСА ГО НАРИЧАТ ФЕНОМЕНЪТ ХРМ, ЗАЩОТО ЖИВЕЕ САМО НА СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГИЯ И ВОДА. ПОНЯКОГА ПРИЕМА ЧАЙ, КАФЕ ИЛИ ЦВИК ОТ МЛЯКО. ИМАЛ Е ТРИ ПЕРИОДА НА СТРОГ ПОСТ, ПРЕЗ КОИТО Е БИЛ НАБЛЮДАВАН ОТ НЯКОЛКО ЕКИПА УЧЕНИ И ЛЕКАРИ. ПЪТУВА ПО СВЕТА И ИЗНАСЯ ЛЕКЦИИ КАТО ПРЕПОДАВА СВОЯ МЕТОД НА ХОРА, ЗАИНТЕРЕСУВАНИ ОТ ИЗПОЛЗВАНЕТО НА СЛЪНЧЕВАТА СВЕТЛИНА КАТО МЕТОД ЗА ЛЕЧЕНИЕ И ЕНЕРГИЕН ИЗТОЧНИК. ПО СВЕТА ИМА МНОГО ЦЕНТРОВЕ ЗА СЛЪНЧЕВО ЛЕЧЕНИЕ И МНОГО ПРАКТИКУВАЩИ ОТ ЦЯЛ СВЯТ ПО НЕГОВАТА МЕТОДИКА ЗА ГЛЕДАНЕ НА СЛЪНЦЕТО.

ПРАКТИКАТА НА ФЕНОМЕНА ХИРА РАТАН МАНЕК

В ЗНОЙНИЯ 15 ЮЛИ 2009 Г., ЗАЛАТА НА НМЗХ В ГРАД СОФИЯ БЕШЕ ПРЕПЪЛНЕНО ОТ СТОТИЦИ ХОРА ДАЛЕК ПРЕДИ ОПРЕДЕЛЕНИЯ ЗА ЛЕКЦИЯТА ЧАС. ЯВНО ИНТЕРЕСЪТ БЕШЕ ОГРОМЕН И ЗА ДА СЕ ПОБЕРАТ ВСИЧКИ НАДОШЛИ, ИМ РАЗРЕШИХА ДА СЕ КАЧАТ НА ВТОРИЯ ЕТАЖ, КЪДЕТО ДА ГЛЕДАТ ОТ БАЛКОНИТЕ.

ЕТО И САМАТА ЛЕКЦИЯ, ЗАПИСАНА ДОСЛОВНО: ДОНЕСЪЛ СЪМ ЕДНА БЕЗПЛАТНА ЛОТАРИЯ ЗА ВАШЕТО ЗДРАВЕ. НОСЯ ВИ БЕЗПЛАТНА ПРАКТИКА ЗА ГЛЕДАНЕ НА СЛЪНЦЕТО. ТЯ Е ПЪРВИЧНА, А ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ СА ВТОРИЧНИ. ГЛЕДАНЕТО НА СЛЪНЦЕТО Е БИЛА ЕДИНСТВЕНАТА ПРАКТИКА ЗА МИЛИОНИ ГОДИНИ. И ДНЕС, КОГАТО НЯМАМЕ СИГУРНО ЛЕКАРСТВО, ГЛЕДАНЕТО НА СЛЪНЦЕТО СЕ ИЗПЪЛНЯВА ОТ НЯКОИ ХОРА. В БЪЛГАРИЯ ТОВА Е БЯЛОТО БРАТСТВО. МОЯТА ПРАКТИКА Е ПОДОБНА НА ТЯХНАТА. ИМА ХОРА, КОИТО Я ПРАКТИКУВАТ В ХОЛАНДИЯ, ГЪРЦИЯ, ЕГИПЕТ, ИНДИЯ, ЮЖНА АМЕРИКА.

МОЯТ МЕТОД ЗА ГЛЕДАНЕ НА СЛЪНЦЕТО ПРОИЗЛИЗА ОТ ДРЕВНИ ВЯРВАНИЯ. СЕГА ТОВА Е СЪВРЕМЕНА НАУКА. МЕДИЦИНСКИТЕ ЕКСПЕРТИ ВЕЧЕ ГО ПРИЗНАВАТ. СЛЪНЦЕТО НЕ ВИНАГИ Е ВРЕДНО, ТАКОВА Е САМО СИЛНОТО СЛЪНЦЕ, А БЕЗОПАСНОТО Е ЛЕКАРСТВО. ТЕЗИ, КОИТО ГО ИЗБЯГВАТ, ИМАТ ЗДРАВΟΣЛОВНИ ПРОБЛЕМИ: ОСТЕОПОРОЗА, АРТРИТ И Т.Н., НО ХОРАТА, КОИТО СА ВИНАГИ НА ОТКРИТО, РЯДКО ПОЛУЧАВАТ ОТРИЦАТЕЛНИ ЕФЕКТИ. СВЕТЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО Е БЕЗОПАСНА, КОГАТО ВИОЛЕТОВИЯТ ИНДЕКС Е ПО-МАЛКО ОТ 2, ТОГАВА ТО НЕ НАВРЕЖДА НА ЧОВЕШКОТО ОКО И ЗДРАВЕТО СЕ ПОДОБРЯВА. ВИОЛЕТОВИЯТ ИНДЕКС ЗА ВСЕКИ ДЕН Е ДАДЕН В ИНТЕРНЕТ.

ГЛЕДАНЕТО НА СЛЪНЦЕТО В ИНТЕРВАЛА ЕДИН ЧАС СЛЕД ИЗГРЕВ И ЕДИН ЧАС ПРЕДИ ЗАЛЕЗ НЕ УВРЕЖДА ОЧИТЕ. КОГАТО ЗАРЕДИШ МОЗЪКА СИ С ЕНЕРГИЯТА НА СЛЪНЦЕТО, ЩЕ ПОПРАВИШ ПРОБЛЕМИТЕ СИ. НЕВРОНИТЕ В МОЗЪКА С ГОДИНИТЕ СЕ УВРЕЖДАТ, НО ВЕЧЕ Е ДОКАЗАНО, ЧЕ ПРИ ХОРАТА, КОИТО ГЛЕДАТ СЛЪНЦЕТО ПО БЕЗОПАСЕН НАЧИН, НЕВРОНИТЕ СЕ РЕГЕНЕРИРАТ И СЕ

УВЕЛИЧАВАТ.

КЛЮЧЪТ Е: КЛЕТКИТЕ В МОЗЪКА ДА СЕ УВЕЛИЧАТ, А БЕЗОПАСНОТО ЛЕКАРСТВО Е ГЛЕДАНЕ НА СЛЪНЦЕТО – СЪНГЕЙЗИНГ, КОЕТО ОЗНАЧАВА ПРОДЪЛЖИТЕЛНО, ВТРЕНЧЕНО СЪЗЕРЦАНИЕ НА СЛЪНЦЕТО. ТОВА Е МНОГО ПО-ЛЕСНО, ОТКОЛКОТО ДА ГЛЕДАТЕ ТЕЛЕВИЗОРА ИЛИ КОМПЮТЪРА. НАСЛАЖДАВАЙКИ СЕ НА ИЗГРЕВА И ЗАЛЕЗА, ОЧИТЕ ПОЛУЧАВАТ ФОТОНИ – ЕНЕРГИЯТА НА СЛЪНЦЕТО. ТЕ НИКОГА НЕ МОГАТ ДА НИ НАВРЕДЯТ, ЗАЩОТО СА МАННА, ЕЛЕКСИР, КОЙТО САМО ОКОТО МОЖЕ ДА ПОЛУЧИ И НИКОЯ ДРУГА ЧАСТ НА ТЯЛОТО.

ЩЕ ВИ ДАМ ТРИ ПРАКТИКИ, КОИТО ПОМАГАТ ЗА ВСИЧКИ БОЛЕСТИ:

1. ДА ГЛЕДАТЕ СЛЪНЦЕТО.
2. ДА ПИЕТЕ СЛЪНЧЕВА ВОДА.
3. ДА ХОДИТЕ БОСИ.

СУТРИН ИЗЛЕЗТЕ ОТ ДОМА СИ И ОСТАНЕТЕ НА ОТКРИТО. ЗАСТАНЕТЕ БОС И ПРАВ С ПОГЛЕД КЪМ СЛЪНЦЕТО. ПЪРВИЯ ДЕН НЕ ПОВЕЧЕ ОТ ДЕСЕТ СЕКУНДИ С МИГАНЕ КЪМ СЛЪНЧЕВИЯ ТЕЛЕВИЗОР. ЕДИН ЧАС СЛЕД ИЗГРЕВ И ЕДИН ЧАС ПРЕДИ ЗАЛЕЗ ГЛЕДАНЕТО Е БЕЗВРЕДНО, А ПРЕЗ ЗИМАТА, КОГАТО ВИОЛЕТОВИЯ ИНДЕКС Е ПО-МАЛЪК ОТ 2, МОЖЕ ДА СЕ ГЛЕДА ПРЕЗ ЦЕЛИЯ ДЕН. МОЖЕ И ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА, БЕЗ ОЧИЛА, НО МОЖЕ И С ЛЕЩИ. ВСЕКИ ДЕН УВЕЛИЧАВАЙТЕ С 10 СЕК. АКО ПРОПУСНЕТЕ НЯКОИ ДЕН, СЛЕД ПАУЗАТА ПРОДЪЛЖЕТЕ ОТТАМ, ДОКЪДЕТО СТЕ СТИГНАЛИ. НЕ СЕ ПРЕПОРЪЧВА САМО ЯРКОТО СЛЪНЦЕ. МОЖЕ ДА СЕ ИЗПОЛЗВАТ СПЕЦИАЛНИ ОЧИЛА С ДУПЧИЦИ ИЛИ БЯЛ ТЪНЪК ПЛАТ ПРЕД ОЧИТЕ. ДОРИ СЛЪНЦЕТО ДА Е ЗАД ОБЛАЦИ, Е ДОБРЕ, ЗАЩОТО ОКОТО ТРЯБВА ДА ПОЛУЧИ ФОТОНИ.

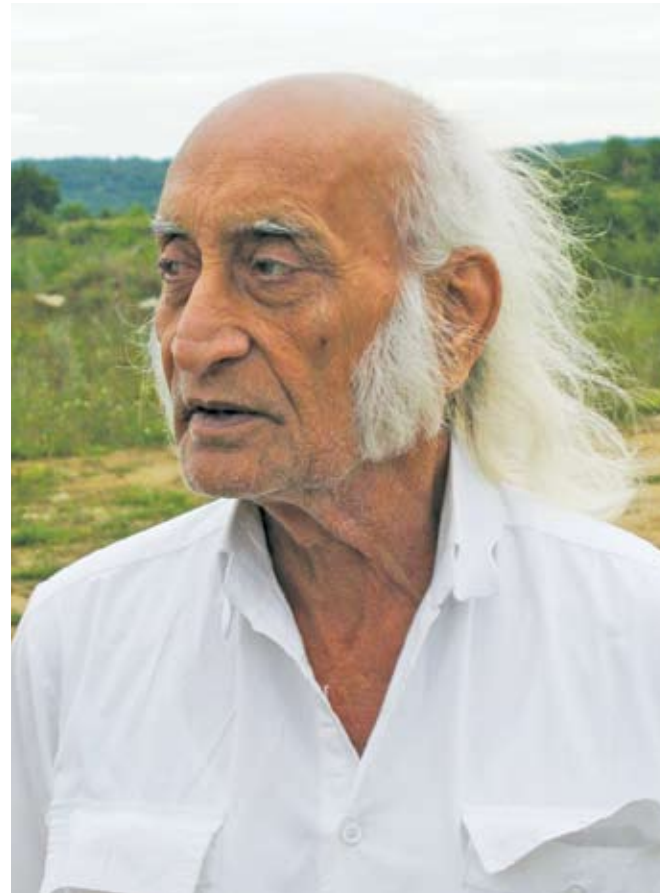
АКО СТЕ ЗАОБИКОЛЕНИ ОТ ВИСОКИ СГРАДИ, ТОГАВА ГЛЕДАЙТЕ ОТРАЖЕНИЕТО НА СЛЪНЦЕТО В КОФА С ВОДА. НИЕ СЕ НУЖДАЕМ ОТ ФОТОНИТЕ, КОИТО УВЕЛИЧАВАТ НЕВРОНИТЕ, А ТЕ ЗАСИЛВАТ ПАМЕТА И ИНТЕЛЕКТА. НИЕ ИЗПОЛЗВАМЕ ЕДВА ЕДИН ДВА ПРОЦЕНТА ОТ МОЗЪКА СИ, А ВСИЧКИ СИЛИ СА СКРИТИ В НЕГО. КОГАТО ТЕ СЕ ОСВОБОДЯТ, И ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК СТАВА СУПЕРМЕН.

ПРИ 60 ДНИ ПРАКТИКУВАНЕ, КОГАТО СТИГНЕТЕ ДО 10 МИН. ГЛЕДАНЕ НА СЛЪНЦЕТО, ЗРЕНИЕТО ЩЕ СЕ ПОДОБРИ. СВАЛЯТ СЕ ДИОПТРИ, ЛЕКУВА СЕ ДАЛТОНИЗЪМ, КОКОША СЛЕПОТА, КАТАРАКТА. КОГАТО ОЧИТЕ ПОЛУЧАТ ФОТОНИТЕ, ТЯЛОТО ИЗГРАЖДА НЕ САМО ВИТАМИН D, НО И ВИТАМИН А, КОЙТО Е БЛАГОТВОРЕН ЗА ОЧИТЕ.

ЛАЗЕРНОТО ЛЕЧЕНИЕ Е С ИЗКУСТВЕНО СЪЗДАДЕНА СВЕТЛИНА, А ТОВА ПОЛУЧАВАМЕ ОТ СЛЪНЦЕТО. ТО Е БЕЗПЛАТЕН ОЧЕН ЛЕКАР, КОЙТО ДАВА ЛАЗЕРНО ЛЕЧЕНИЕ И ВИТАМИН А. ХОРА С ГЛАУКОМА И ДЕФЕКТИ НА РЕТИНАТА ГЛЕДАТ СЪС ЗАТВОРЕНИ ОЧИ ЗА 10 МИН. НЕ ПО-МАЛКО ОТ МЕСЕЦ. ТОВА ЗАЗДРАВЯВА ОЧНИТЕ МУСКУЛИ И СЛЕД ТОВА ЗАПОЧВАТ ДА ГЛЕДАТ С ОТВОРЕНИ ОЧИ.

СЛЪНЧЕВАТА ВОДА ДА СЕ ПИЕ И ДА СЕ СЛАГАТ КАПКИ В ОЧИТЕ. ПЪРВО ВОДАТА СЕ ПРЕВАРЯВА, СЛАГА СЕ В ЧИСТО СЪТЪКЛЕНО ШИШЕ И СЕ ОСТАВА ПОД СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ ЗА ЦЯЛ ДЕН. КОГАТО ВОДАТА СЕ ЗАТОПЛИ, Я ПИЙТЕ. ЕНЕРГИЯТА В НЕЯ СЕ ЗАПАЗВА ЗА 24 ЧАСА, ТАКА ЧЕ ВСЕКИ ДЕН ТРЯБВА ДА СЕ ПРИГОТВЯ. ТЯ РЕШАВА МНОГО ПРОБЛЕМИ: ИЗПОЛЗВА СЕ КАТО КАПКИ ЗА ОЧИ, ЗА НОС, ЗА УШИ. АКО СЕ МАСАЖИРА ПО КОЖАТА, ИЗЧЕЗВАТ ВСИЧКИ ПЕТНА. ВЕЛИКОЛЕПНА Е И ЗА КЪПАНЕ.

ПРОБЛЕМЪТ ДНЕС НЕ Е ГЛАДЪТ, А ПСИХИЧНОТО ЗДРАВЕ. КОГАТО СЕ МИНАТ 90 ДНИ И СТИГНЕТЕ ДО 15 МИН. СЪНГЕЙЗИНГ (СЪЗЕРЦАВАНЕ НА СЛЪНЦЕТО), ВСИЧКИ ПСИХИЧНИ ПРОБЛЕМИ ИЗЧЕЗВАТ. ТЯЛОТО СЕ САМОВЪЗСТАНОВЯВА. ТО Е МНОГО СИЛНО, МОЖЕ ДА СЕ ВЪЗСТАНОВИ ОТ СОБСТВЕНИТЕ СИ СИЛИ. УМЪТ СТАВА БАЛАНСИРАН, СТРАХОВЕТЕ И ГНЕВЪТ ИЗЧЕЗВАТ, А ВЯРАТА СЕ ЗАСИЛВА И СЕ ПРОЯВЯВА БОЖЕСТВЕНОТО В НАС. ДЪЛГЪТ НА СЛЪНЦЕТО Е ДА ПРЕЧИСТИ ВСИЧКО НА ЗЕМЯТА И НАЙ-ВЕЧЕ БОЛЕСТИТЕ НИ. ПРЕД НЕГО ОТСТЪПВАТ ЗИМНАТА ДЕПРЕСИЯ, ШИЗОФРЕНИЯТА, ПУШЕНЕТО, НАРКОМАНИЯТА, РАКЪТ И СПИНЪТ. АКО ЕДНА ГОДИНА ГЛЕДАТЕ СЛЪНЦЕТО ПО 5 МИН. НА ДЕН, ЦЯЛ ЖИВОТ ЩЕ СЕ НАСЛАЖДАВАТЕ НА ФИЗИЧЕСКО ЗДРАВЕ.

СЛЪНЧЕВАТА СВЕТЛИНА ЛЕКУВА С РАЗЛИЧНИТЕ СИ ЦВЕТОВЕ. ТОВА СЕ НАРИЧА ХРОМО-ХЕЛИО-ИЛИ АПОЛО-ТЕРАПИЯ. ИЗПОЛЗВАТ СЕ ЦВЕТНИ СЪТЪКЛА И КАМЪНИ, НО МОЯТА ПРАКТИКА Е ПО-ЛЕСНА. БЯЛАТА СВЕТЛИНА ИМА ВСИЧКИТЕ СЕДЕМ ЦВЯТА И ОТТАМ НАШЕТО ОКО ГИ ПОЛУЧАВА. ТО Е ЕДНО МИНИАТЮРНО СЛЪНЦЕ И ЧРЕЗ НЕГО МОЖЕМ ДА ПРИЕМЕМ ВСИЧКИТЕ СЕДЕМ ЦВЯТА. МИСЛЕТЕ, ЧЕ ТАЗИ СВЕТЛИНА МИНАВА ПРЕЗ ВСИЧКИ ЧАСТИ НА ТЯЛОТО И ВАШЕТО ЛЕКУВАНЕ Е ЗАПОЧНАЛО. СВЕТЛИНАТА ВИНАГИ Е ТУК, ТРЯБВА ДА Я ПРИЕМЕТЕ И ДА Я НАСОЧИТЕ КЪМ ДРУГИТЕ ЧАСТИ НА ТЯЛОТО. ПРИ 180 ДНИ ПРАКТИКА ПО 30 МИН. НА ДЕН, ТЯЛОТО СЕ ИЗЛЕКУВА ОТ РАК И СПИН, НИВОТО НА ИНСУЛИНА СЕ РЕГУЛИРА, РЕВМАТИЗМЪТ СИ ОТИВА.

СВЕТЛИНАТА ВЪЗРАЖДА ВСИЧКО. ТАЗИ ЕСТЕСТВЕНА ХИМИОТЕРАПИЯ ЛЕКУВА РАК, БЕЗ ДА РАЗРУШАВА ЗДРАВИТЕ КЛЕТКИ. КОГАТО СТИГНЕТЕ ДО 30 МИН. НА ДЕН, РЕШАВАТЕ ВСИЧКИ ПРОБЛЕМИ. СЛЕД 6 МЕСЕЦА МОЖЕТЕ ДА СПРЕТЕ ТАЗИ ПРАКТИКА, НО АКО ПРОДЪЛЖИТЕ ДО 1 ГОДИНА ДА ГЛЕДАТЕ ПО 10 МИН. НА ДЕН, КУНДАЛИНИ И ЧАКРИТЕ ЩЕ СЕ АКТИВИРАТ.

АЗ СЪМ НА 72 ГОДИНИ, ПЪТУВАМ ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ И НЯМАМ НИКАКВИ ПРОБЛЕМИ. ИЗНАСЯМ ВСЕКИ ДЕН ПО 1 ИЛИ 2 ЛЕКЦИИ.

БАВНО СВЕТЪТ СЕ ОБРЪЩА КЪМ ДУХОВНОТО. ЩЕ МЕДИТИРАТЕ ЛЕСНО, ЩЕ СТИГНЕТЕ ДО СЪСТОЯНИЕ НА ПЪЛНА МЕДИТАЦИЯ ДОРИ С ОТВОРЕНИ ОЧИ. ВИНАГИ ЩЕ СТЕ В БОЖЕСТВЕНОТО. НЯМА ДА ВИ ПРИТЕСНЯВАТ ЛОШИ МИСЛИ, ЩЕ РАЗВИЕТЕ ЕДНО ПОСТОЯННО БОЖЕСТВЕНО ПРИСЪСТВИЕ, ЩЕ СЕ ОСВОБОДИТЕ ОТ КАРМАТА. ТОВА Е ЗАКОН НА ПРИРОДАТА. АКО ИСКАТЕ ДА ИЗБЯГАТЕ И ДА СЕ ЗАЩИТИТЕ, ТРЯБВА ДА ЖЕРТВОВАТЕ НЕЩО ОТ ЖИВОТА СИ. ПОСТЪТ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ОТГОВОР, НО ТОЙ НЕ Е ЛЕСЕН. НИЕ ПОДТИСКАМЕ ГЛАДА, НО НЕ МОЖЕМ ДА ПОСТОИМ ПРОДЪЛЖИТЕЛНО ВРЕМЕ. ИМА НАУЧЕН ПОДХОД ЗА ТОВА. ЛЕСНО МОЖЕТЕ ДА ПОСТИТЕ С ГОДИНИ. ТОВА Е МНОГО ПО-ПРИЯТНО, ОТКОЛКОТО ДА ЯДЕШ. ГЛАДЪТ Е ЗАЩИТА, ЗАЩОТО ИМАМЕ НУЖДА ОТ ЕНЕРГИЯ. ТЯЛОТО ИМА МЕХАНИЗЪМ, С КОЙТО ДА ПОЛУЧАВА ТАЗИ ЕНЕРГИЯ, И МНОГО ХОРА СА ОСТАНАЛИ ТАКА С ГОДИНИ. В УКРАИНА ИМА СТОТИЦИ ХОРА ОТ ПОКОЛЕНИЯ, КОИТО ЖИВЕЯТ САМО ОТ СЛЪНЧЕВА СВЕТЛИНА. НАШЕТО ТЯЛО Е ИЗГРАДНО ОТ СВЕТЛИНА, ТОЙ Е ЕДИН СЛЪНЧЕВ ПАНЕЛ. ПРИ ПРАКТИКА ОТ 6 МЕСЕЦА ТЯЛОТО СКЛАДИРА СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГИЯ, КАТО Я ПРЕВРЪЩА В ЕНЕРГИЯ НА ТЯЛОТО. КОГАТО СТИГНЕТЕ ДО 30 МИН. НА ДЕН, НАТРУПАНАТА ЕНЕРГИЯ СТАВА ПРИЧИНА ГЛАДЪТ ДА НАМАЛЕЕ, ПОЛЗВАТЕ ПО-МАЛКО ХРАНА И ПОСТЪТ СЕ СЛУЧВА ВЪВ ВАС. ДОРИ ТРУДНАТА РАБОТА ЩЕ Е ЛЕСНА. КОГАТО СТИГНЕТЕ ДО 45 МИН. НА ДЕН, ГЛАДЪТ ИЗЧЕЗВА ЗАВИНАГИ. ЕНЕРГИЙНИТЕ НИВА СТАВАТ ВИСОКИ. ТОГАВА СПИРАТЕ ДА ГЛЕДАТЕ СЛЪНЦЕТО, ВАШЕТО ТЯЛО СЕ ПРЕВРЪЩА В СОЛАРЕН ЧИП. ДОРИ СЛУЧАЙНО ДА ПАДНЕ СВЕТЛИНА ВЪРХУ ВАС, ТОВА ЩЕ ВИ ЗАРЕДИ. АКО ЖЕЛАЕТЕ, МОЖЕТЕ ДА СЕ ХРАНИТЕ, А МОЖЕ ДА ПРОДЪЛЖИТЕ САМО НА ВОДА. АЗ СЪМ БИЛ 211 И 411 ДНИ САМО НА ВОДА И ТОВА СЪЗДАДЕ ИНТЕРЕС В КОСМИЧЕСКИТЕ ИЗСЛЕДВАНИЯ.

МОЯТА ЦЕЛ Е ДА ПОМОГНА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО. ЕКСПЕРТИТЕ НЕ ХАРЕСВАТ БЕЗПЛАТНИТЕ ПРАКТИКИ. ЦЕЛТА НЕ Е ДА СПРЕТЕ ДА ЯДЕТЕ. ГЛЕДАНЕТО НА СЛЪНЦЕТО ЩЕ ВИ НАПРАВИ ЗДРАВИ. КОГАТО ТЯЛОТО ВИ Е СТАНАЛО СЛЪНЧЕВ ЧИП, НЯМА ДА ВИ ДРАЗНИ НИЩО, НЯМА ДА УСЕЩАТЕ ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА ПЛАНЕТИТЕ. АКО СТЕ ЛЕ-

ЧИТЕЛ, СИЛАТА ВИ ЩЕ СЕ УВЕЛИЧИ. АКО МАЙКИТЕ ГЛЕДАТ СЛЪНЦЕТО, ТЕ ПРЕДАВАТ ЕНЕРГИЯТА НА ДЕЦАТА СИ. АКО ТЕ СА ПОД 5 ГОДИНИ, ТОГАВА Е НАЙ-ЛЕСНО.

АКО ОБИЧАТЕ СЛЪНЦЕТО, И ТО ЩЕ ВИ ОБИЧА. ДОРИ НЯМА НУЖДА ДА СЕ ПРИТЕСНЯВАТЕ ОТ ПРЕДСКАЗАНИЯТА НА МАИТЕ. АКО ПРАКТИКУВАТЕ ГЛЕДАНЕТО НА СЛЪНЦЕТО, ВИЕ СТЕ ЗАЩИТЕНИ. ТОВА Е ЕДИНСТВЕНАТА ПРАКТИКА, КОЯТО ЩЕ ВИ НАПРАВИ ЩАСТЛИВИ. САМО АКО НАСТОЯЩИЯТ ЖИВОТ Е ЩАСТЛИВ, ЩЕ БЪДЕ ЩАСТЛИВ И В СЛЕДВАЩИЯ. СЛЪНЦЕТО ЩЕ ВИ ПОМОГНЕ ДА ИЗПОЛЗВАТЕ ВСИЧКИ РЕСУРСИ.

НИЕ СМЕ РОБИ НА ДРУГИТЕ, НО С ТОЗИ МЕТОД НЯМА ДА ЗАВИСИМ ОТ НИКОГО. 45 МИН. НА ДЕН БОСИ ПО ЗЕМЯТА ЩЕ РАЗРЕШАТ ВСИЧКИТЕ ВИ ПРОБЛЕМИ. НА ХОДИЛОТО СЕ НАМИРАТ ТОЧКИТЕ НА ВСИЧКИ ОРГАНИ. СПОРЕД РЕФЛЕКСОЛОГИЯТА ХОДЕНЕТО ПО СЛЪНЧЕВ ПЯСЪК И СЛЪНЧЕВА ЗЕМЯ ГИ АКТИВИРА. ПЕТТЕ ПРЪСТА НА КРАКАТА СА СВЪРЗАНИ С ПЕТТЕ ЕНДОКРИННИ ЖЛЕЗИ:

ПАЛЕЦЪТ Е СВЪРЗАН С ЕПИФИЗАТА, В КОЯТО СА СКРИТИ ВСИЧКИТЕ НИ СИЛИ. АКО ТЯ Е ПО-СИЛНА ЩЕ ЖИВЕЕТЕ ПО-ДЪЛГО.

ВТОРИЯТ ПРЪСТ Е СВЪРЗАН С ХИПОФИЗАТА, А ТРЕТИЯТ – С ХИПОТАЛАМУСА. ТОЙ Е СВЪРЗАН СЪС ЗИМНИЯ СЪН И КАКТО ЖИВОТНИТЕ ЩЕ ЯДЕТЕ ПО-МАЛКО. ТОГАВА ЩЕ ДИШАТЕ ПО-БАВНО И ЩЕ ЖИВЕЕТЕ ПО-ДЪЛГО.

ЧЕТВЪРТИЯТ ПРЪСТ Е СВЪРЗАН С ТАЛАМУСА – ТУК СА ВСИЧКИ ЕМОЦИИ, А ЗЕМЯТА ГИ ПРАВИ БОЖЕСТВЕНИ.

ПЕТИЯТ ПРЪСТ Е СВЪРЗАН СЪС ЖЛЕЗА ЗАД УШИТЕ, КОЯТО ПРАВИ ЛАЗЕР ОТ СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ.

АКО ПОЛЗВАТЕ СЛЪНЦЕТО ВИЕ ПОЛУЧАВАТЕ МОГЪЩО ЛЕЧЕНИЕ, КОЕТО Е БЕЗПЛАТНО. НЕ СЕ ИЗИСКВА ГУРУ И МОЖЕ ДА СЕ ПРАВИ ВИНАГИ. ТУК НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПРОВАЛИТЕ. ПРАКТИКУВАЙТЕ МЕТОДА С ВЯРА. ТОВА Е ОБЩА ПРАКТИКА И ХИЛЯДИ ХОРА СЕ ВЪЗПОЛЗВАТ ОТ НЕЯ. ТЯ Е СТОЙНОСТНА И Е БЕЗПЛАТНА.

ОТГОВОРИ НА ВЪПРОСИ:

1. НЯМАМ КНИГИ, ИМАМ DVD.
2. НИЕ МОЖЕМ ДА ТРАНСФОРМИРАМЕ СВЕТА.
3. НЕ ПРАКТИКУВАМ ЙОГА, ЗАЩОТО ТОЗИ МЕТОД Е ПО-ДОБЪР.
4. СЛЪНЧЕВИТЕ ОЧИЛА СА ВРЕДНИ, ЗАЩОТО МОЗЪКЪТ НЕ МОЖЕ ДА ПОЛУЧИ СВЕТЛИНА И СЕ ПОЯВЯВАТ ПРОБЛЕМИ СВЪРЗАНИ СЪС СЪНЯ.
5. МОЖЕ ДА СЕ ГЛЕДА СЛЪНЦЕТО ВЕДНЪЖ НА ДЕН ИЛИ ДА СЕ РАЗДЕЛИ ВРЕМЕТО НА ДВЕ ЗА СУТРИН И ВЕЧЕР.
6. ДЕЦАТА ОТ 5-15 ГОДИНИ ДА ГЛЕДАТ ДО 5 МИН., А БРЕМЕННИТЕ ДА ИЗЛАГАТ КОРЕМА СИ НА СЛЪНЦЕ.
7. НЯМА КАКВО ДА СЕ ГУБИ ПРИ ТАЗИ ПРАКТИКА, КОЯТО Е ДОБРА ЗА ВСИЧКИ БОЛЕСТИ.
8. КОГАТО СТИГНЕТЕ ДО 45 МИН. НА ДЕН ПРОДЪЛЖЕТЕ С 15 МИН. НА ДЕН.
9. СЛЪНЦЕТО ЕНЕРГЕТИЗИРА ВОДАТА ПО-СИЛНО ОТ ПИРАМИДАТА.
10. ПРАВЕТЕ ТРИТЕ ПРАКТИКИ: ГЛЕДАНЕ НА СЛЪНЦЕТО, ПИЕНЕ НА СЛЪНЧЕВА ВОДА, ХОДЕНЕ БОСИ ПО ЗЕМЯТА.

МЕРКИ ЗА БЕЗОПАСНОСТ:

1. СПАЗВАЙТЕ ТОЧНО ПОСОЧЕНОТО ВРЕМЕ ЕДИН ЧАС СЛЕД ИЗГРЕВ И ЕДИН ЧАС ПРЕДИ ЗАЛЕЗ ЗА ГЛЕДАНЕ НА СЛЪНЦЕТО, ЗАЩОТО В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ ЩЕ ИЗГОРИТЕ РЕТИНАТА СИ.
2. НЕ УВЕЛИЧАВАЙТЕ ВИЗУАЛНИЯ КОНТАКТ СЪС СЛЪНЦЕТО ПОВЕЧЕ ОТ 10 СЕК. ДНЕВНО.
3. НЕ ПРЕВИШАВАЙТЕ НОРМАТА ОТ 44 МИН. И НЕ ГЛЕДАЙТЕ СЛЪНЦЕТО ПО-ДЪЛГО.
4. ПОСЕЩАВАЙТЕ ЧЕСТО ОЧЕН ЛЕКАР, ЗА ДА НЕ ДОПУСНЕТЕ УСЛОЖНЕНИЯ.
5. НЕ ГЛЕДАЙТЕ СЛЪНЦЕТО БЕЗ ДА СВАЛЯТЕ ПОГЛЕД ОТ НЕГО. ДОСТАТЪЧНО Е САМО ДА ГО ПОГЛЕЖДАТЕ И ДА ЗАПАЗВАТЕ ВИЗУАЛНИЯ МУ ОБРАЗ В СЪЗНАНИЕТО СИ. ОТПУСНЕТЕ СЕ ДО СЪСТОЯНИЕ НА РЕЛАКСАЦИЯ.
6. АКО ВЪЗНИКНАТ ОЧНИ ПРОБЛЕМИ, ГЛЕДАЙТЕ СЛЪНЦЕТО 1 СЕК., А ПОСЛЕ ЗАТВОРЕТЕ ОЧИ И ГО НАБЛЮДАВАЙТЕ С „ТРЕТОТО ОКО“. КОГАТО МИСЛОВНИЯТ ОБРАЗ ИЗЧЕЗНЕ, ОТВОРЕТЕ ОЧИ И ПОГЛЕДНЕТЕ СЛЪНЦЕТО ОТНОВО. ПРАВЕТЕ ГО ДОКАТО ОБРАЗЪТ МУ СЕ ЗАПАЗИ ДО 5-6 МИН. ЗА ТОВА ВРЕМЕ МЕДИЦИНСКИТЕ ПРОБЛЕМИ ЩЕ ИЗЧЕЗНАТ И МОЖЕТЕ ДА МИНЕТЕ КЪМ НОРМАЛНАТА ПРАКТИКА.
7. НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, ЧЕ ВСЕКИ ЧОВЕК Е УНИКАЛЕН И ИМА СВОЯТА ИНДИВИДУАЛНА ПОНОСИМОСТ, С КОЯТО ТРЯБВА ДА СЕ СЪОБРАЗЯВА.

КАКВО КАЗВА НАУКАТА ВЪВ ВРЪЗКА С ТАЗИ ПРАКТИКА?

МАНЕК ПОЛУЧАВА ПРЕЗ ОЧИТЕ СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГИЯ, КОЯТО АКТИВИРА ЕПИФИЗАТА ИЛИ ПИНЕАЛНАТА ЖЛЕЗА, НАРЕЧЕНА ОЩЕ „ТРЕТОТО ОКО“. ТЯ СЕ НАМИРА В ЦЕНТЪРА НА ГЛАВАТА И Е ВРЪЗКАТА МЕЖДУ МАТЕРИЯТА И ДУХА.

ПОДОБНО НА ПРИЗМА ЕПИФИЗАТА РАЗДЕЛЯ СВЕТЛИНАТА НА СЕДЕМТЕ Й ЦВЯТА И Я РАЗПРЕДЕЛЯ ПО ТЯЛОТО, С КОЕТО ДИРИЖИРА ЦЯЛАТА ЕНДОКРИННА СИСТЕМА. ТАКА РЕГУЛИРА БИОРИТМИТЕ В ОРГАНИЗМА И ЗАБАВА СТАРЕЕНЕТО. АКТИВИРАНАТА ЕПИФИЗА ВЪЗДЕЙСТВА ВЪРХУ СЕКРЕЦИЯТА НА МЕЛАТОНИН И СТИМУЛИРА ПРОДУКЦИЯТА НА СЕРОТОНИН, ХОРМОН НА УДОВОЛСТВИЕТО, КОЙТО НАМАЛЯВА ВЛЕЧЕНИЕТО КЪМ ХРАНА. ЦЕНТРОВЕТЕ НА ГЛАДА В МОЗЪКА СЕ ПОДТИСКАТ И СЕ АКТИВИРАТ ТЕЗИ НА СИТОСТТА. РАЗМЕРИТЕ НА ЕПИФИЗАТА ОБИКНОВЕНО СА 6 НА 8 ММ, ПРИ МАНЕК ТЯ Е 8 НА 11 ММ.

ЗА 24 ЧАСА СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ МИНАВА ПРЕЗ ЦИКЛИ НА ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ, А НАЙ-ГОЛЯМ И ЖИВОТВОРЕН Е ПРИЛИВЪТ НА ИЗГРЕВА. ВЕРОЯТНО ЧЕСТОТАТА НА СВЕТЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО ПРИ ИЗГРЕВ И ЗАЛЕЗ ВЛИЗА В РЕЗОНАНС С ТРЕПЕНИЯТА НА ЕПИФИЗАТА КАТО ОТКЛЮЧВА ЗАЛОЖЕНИ В НЕЯ МЕХАНИЗМИ, НЕИЗВЕСТНИ ЗА НАУКАТА. СПОРЕД Д-Р РОБЪРТ ДЖЕРАРД В ЕПИФИЗАТА Е РАЗПОЛОЖЕНА ПЪРВАТА ГЛАВНА КЛЕТКА НА ЗАЧАТИЕТО. В НЕЯ СТАВА АКТИВИРАНЕТО НА ДЕСЕТТЕ ВИРТУАЛНИ НИШКИ НА ДНК, СТОЯЩИ ДОСЕГА В ЛАТЕНТНО СЪСТОЯНИЕ. ПО ТОЗИ НАЧИН ДНК СЕ ПРЕВРЪЩА ОТ ДВУСПИРАЛНА В МНОГОСПИРАЛНА, КОЕТО ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ НА ЧОВЕКА СЪС СИЛАТА НА БОЖЕСТВЕНАТА ВОЛЯ ДА ОТКЛЮЧИ ПРОЦЕСА НА МНОГОИЗМЕРНАТА СИ СЪЩНОСТ КАТО БЕЗСМЪРТНО СЪЩЕСТВО ОТ СВЕТЛИНА. ПО ВСЯКА ВЕРОЯТНОСТ, ТОВА ВОДИ ДО НОВО ПРОГРАМИРАНЕ НА ОБМЕННИТЕ ПРОЦЕСИ. ТАКА РАЗШИРЕНОТО СЪЗНАНИЕ ДИРЕКТНО ПОЛЗВА СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ ВМЕСТО ОБИЧАЙНАТА ХРАНА. КОГАТО СЪЗНАТЕЛНО УЧАСТВАМЕ В ТОЗИ ПРОЦЕС, БОЖЕСТВЕНОТО СЕ ПРОБУЖДА В НАС.

КОЖАТА СЪЩО СЪБИРА ЕНЕРГИЯ. АКОПУНКТУРНИТЕ ТОЧКИ СЕ АКТИВИРАТ ЧРЕЗ ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА СЛЪНЦЕТО. КОГАТО ХОДИМ БОСИ, СЪБИРАМЕ НЕГОВАТА ЕНЕРГИЯ ОТ ЗЕМЯТА. ПРЕДПОЛАГА СЕ, ЧЕ ТЯ СЕ СКЛАДИРА В ПРОДЪЛГОВАТИЯ МОЗЪК.

КВАНТОВАТА ФИЗИКА ДОКАЗА, ЧЕ ВЗАИМОВРЪЗКАТА МЕЖДУ ЕЛЕКТРОНИ И СЛЪНЧЕВИ ФОТОНИ Е ФУНДАМЕНТАЛНА ЗА ВСЯКА ЖИЗНЕНА ФУНКЦИЯ. ЕЛЕКТРОНИТЕ СА ИЗГРАДЕНИ ОТ ФОТОНИТЕ НА СЛЪНЦЕТО И СА ПЛОД НА РЕЗОНАНСА МУ С БИОЛОГИЧНИТЕ СИСТЕМИ. НАУЧНО Е ДОКАЗАНО, ЧЕ ЖИЗНЕНОВАЖНИТЕ ФОТОЕЛЕМЕНТИ СА СКЛАДИРАНИ В МАСЛАТА НА СЕМЕНА, ИЗГРАДЕНИ ОТ ПОЛИНЕНАСИТЕНИТЕ МАСТНИ КИСЕЛИНИ, КОИТО СА МНОГО БОГАТИ НА ЕЛЕКТРОНИ. СИНХРОНИЗИРАНИ СЪС СЛЪНЧЕВОТО ГРЕЕНЕ ТЕ ДАВАТ НА ЧОВЕКА ОГРОМНО КОЛИЧЕСТВО ЕНЕРГИЯ И НЕ МОГАТ ДА БЪДАТ ПРОИЗВЕДЕНИ ОТ НИКОЯ ХИМИЧЕСКА ИНДУСТРИЯ. ФАБРИЧНО ПРАБОТЕНИТЕ МАСТИНИ И СИНТЕТИЧНИ ВИТАМИНИ НЕ МОГАТ ДА РЕГУЛИРАТ ЗАНИЖЕНИЯ ПРИЕМ НА КИСЛОРОД В ДИХАТЕЛНИЯ ФЕРМЕНТ НА КЛЕТКАТА, А ИМЕННО ТОВА Е ПРИЧИНАТА ЗА ВЪЗНИКВАНЕ НА РАКОВА ТЪКАН. „ЛОШИТЕ“ МАСТИНИ ОГОЛВАТ КЛЕТЪЧНАТА МЕМБРАНА ОТ ЛИПИДНИЯ СЛОЙ, С КОЙТО ТЯ Е ОБВИТА И ТАКА ПРЕКЪСВАТ ДОСТЪПА НА КИСЛОРОД ДО НЕЯ. ТОВА Я ПРАВИ УЯЗВИМА ОТ РАКА. ИМЕННО ТОЗИ ЛИПИДЕН СЛОЙ НОСИ ВСИЧКИ ФУНКЦИИ, КОИТО СКЛАДИРАТ СВЕТЛИНАТА В ДЕПА И Я ПРЕВРЪЩАТ В ЕНЕРГИЯ НА ЖИЗНЕНИЯ ПРОЦЕС.

Д-Р ЙОАННА БУДВИГ В КНИГАТА СИ „РАКЪТ – ПРОБЛЕМЪТ И РЕШЕНИЕТО“, ИЗДАТЕЛСТВО „ДИЛОК“, СОФИЯ 2006 Г., ОПИСВА СВОЕТО ОТКРИТИЕ ЗА ЛЕКУВАНЕ НА РАК, РАЗРАБОТЕНО ОЩЕ В СРЕДАТА НА 20 ВЕК ЗА ПОВЕЧЕ ОТ 40 ГОДИНИ УСПЕШНА ТЕРАПИЯ НА РАКОВО БОЛНИ. ТЯ Е НОМИНИРАНА 7 ПЪТИ ЗА НОБЕЛОВА НАГРАДА.

Д-Р БУДВИГ ОТКРИВА, ЧЕ СЪЧЕТАНИЕТО НА ПРОТЕИНИ С ЛЕНЕНО МАСЛО, КОЕТО СЪДЪРЖА НЕНАСИТЕНИТЕ ЕСЕНЦИАЛНИ МАСНИ КИСЕЛИНИ ЛИНОЛОВА И ЛИНОЛЕНОВА ПРЕОДОЛЯВА НЕДОСТИГА НА КИСЛОРОД В ТЪКАНИТЕ. ТОВА НОРМАЛИЗИРА ОКСИРЕДУЦИОННИТЕ ПРОЦЕСИ, КОЕТО ПРЕДПАЗВА И ЛЕКУВА ОТ РАК. МЕХАНИЗМЪТ Е СЛЕДНИЯТ: МЕЖДУ БЕЛТЪЧНИТЕ И ПИ-ЕЛЕКТРОНИТЕ НА ДВОЙНИТЕ ВРЪЗКИ В КИСЕЛИНИТЕ СЕ ОБРАЗУВА ВОДОРОДНА ВРЪЗКА, КОЯТО Е ЕДИНСТВЕНИЯ ПЪТ ЗА БЪРЗ И ПРАВИЛЕН ТРАНСПОРТ НА ЕЛЕКТРОНИТЕ В БИОЛОГИЧНАТА СИСТЕМА. ВОДОРОДЪТ КАТО НАЙ-ЛЕК АТОМ Е ВАЖЕН ФАКТОР ВЪВ ВОДОРОДНИЯ МОСТ НА ЛИПОПРОТЕИНИТЕ. ТОЙ Е РЕЗУЛТАТ ОТ СИНЕРГИЯТА МЕЖДУ СУЛФОХИДРИЛОВАТА ГРУПА НА ПРОТЕИНИТЕ И ПИ-ЕЛЕКТРОНИТЕ, КОИТО СА АНТЕНИТЕ, УЛАВЯЩИ СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ.

ТАКА СВЕТЛИНАТА СЕ СКЛАДИРА В СЕМЕНАТА. ДОКАЗАНО Е, ЧЕ ДИНАМИКАТА НА ВСИЧКИ МЕМБРАННИ ФУНКЦИИ СЕ НОСИ ОТ ЛИПИДИТЕ. СПОРЕД ИВАР БАНГ „МАЗНИНИТЕ СА УПРАВЛЯВАЩИТЕ СУБСТАНЦИИ НА ВСИЧКИ ЖИЗНЕНИ ЯВЛЕНИЯ“.

Д-Р БУДВИГ, ИЗСЛЕДОВАТЕЛКА НА МАСТНИТЕ КИСЕЛИНИ И СВЕТЛИНАТА, ИЗУЧАВА СЛЪНЧЕВИЯ ЕЛЕКТРОН, НАРЕЧЕН ОЩЕ БИОТРОН. ТЯ СМЯТА, ЧЕ ТОЙ СЕ АБСОРБИРА ОТ ГЛАВНИЯ МОЗЪК ДИРЕКТНО ОТ СЛЪНЦЕТО. ПРИЕМАНЕТО НА НЯКОЛКО СУПЕНИ ЛЪЖИЦИ СМЛЯНО ЛЕНЕНО СЕМЕ ВСЕКИ ДЕН УВЕЛИЧАВА АБСОРБИРАНЕТО НА БИОТРОННА ЕНЕРГИЯ, НАМИРАЩА СЕ В МАКСИМАЛНА СТЕПЕН В ЖИВИТЕ ХРАНИ. ТЯ СЕ ГУБИ ПРИ ТЕРМИЧНАТА ИЛИ ОБРАБОТКА ИЛИ ДОРИ СЛЕД НЯКОЛКО ДНЕВНОТО ИЛИ ПРЕСТОЯВАНЕ.

ПРЕЗ 1989 Г. Д-Р ПОП ИЗСЛЕДВА БИОФОТОНИТЕ, КОИТО СА СВРЪХСЛАБАТА БИОФОТОНОВА ЕМАНАЦИЯ НА ЖИВИТЕ ОРГАНИЗМИ. НЕИН ИЗТОЧНИК Е ДНК, В КОЯТО САМО 3% Е ГЕНЕТИЧНАТА ИНФОРМАЦИЯ, А 97% Е ФОТОНОВА ЕНЕРГИЯ. ЕКОЛОГИЧНАТА ХРАНА ИЗЛЪЧВА 5 ПЪТИ ПОВЕЧЕ БИОФОТОННА ЕНЕРГИЯ ОТ ТЕЗИ, ОТГЛЕЖДАНИ ЗА ТЪРГОВСКАТА МРЕЖА. БИОФОТОНИТЕ ПРОВЕЖДАТ ИНФОРМАЦИЯ ЗА КЛЕТЪЧНИЯ МЕТАБОЛИЗЪМ И НЕГОВАТА РЕГУЛАЦИЯ. ТОВА Е РЕЗУЛТАТ ОТ ОБЩУВАНЕТО МЕЖДУ ДНК И КЛЕТЪЧНАТА МЕМБРАНА.

НИЕ СМЕ ЧОВЕШКИ ФОТОКЛЕТКИ, ЧИЯТО ОСНОВНА ХРАНА Е СЛЪНЧЕВАТА СВЕТЛИНА, НО ЗА СЪЖАЛЕНИЕ СТРАДАМЕ ОТ НЕДОСТАТЪЧНО ОСВЕТАВАНЕ. ЗАТОВА ХРАНАТА НИ ТРЯБВА ДА Е БОГАТА НА ЕЛЕКТРОНИ, КОИТО СЕ НАМИРАТ В ПЛОДОВЕТЕ И ЗЕЛЕНЧУЦИТЕ, ЯДКИТЕ И СЕМЕНАТА – ПОКЪЛНАТИ ИЛИ НАКИСНАТИ. СПОРЕД Д-Р БУДВИГ НАЙ-ДОБРАТА КОМБИНАЦИЯ КАТО ХРАНА Е ИЗВАРА С ЛЕНЕНО МАСЛО, А Д-Р ГАБРИЕЛ КАЗЪНС ПРЕПОРЪЧВА ПЧЕЛЕН ПРАШЕЦ И СПИРУЛИНА, КОЯТО НАЙ-ДОБРЕ АБСОРБИРА СЛЪНЧЕВАТА И КОСМИЧЕСКА РАДИАЦИЯ.

КАКВО КАЗВАТ ДУХОВНИТЕ УЧИТЕЛИ?

СВЕТЛИНАТА Е ПЪПНАТА НИ ВРЪВ С ВСЕЛЕНАТА. РУДОЛФ ЩАЙНЕР – ОСНОВАТЕЛ НА УОЛДОРФСКИТЕ УЧИЛИЩА, АНТРОПОСОФСКАТА МЕДИЦИНА И БИОДИНАМИЧНОТО ГРАДИНАРСТВО, УЧИ, ЧЕ ВЪНШНАТА СВЕТЛИНА СТИМУЛИРА СВЕТЛИНАТА В НАС. КОЛКОТО ПОВЕЧЕ СЕ ТРАНСФОРМИРАМЕ, АБСОРБИРАЙКИ СВЕТЛИНАТА, ТОЛКОВА ПОВЕЧЕ СЕ ПРЕВРЪЩАМЕ В СВЕТЛИНА. ТОВА СЕ КРИЕ В ТАЙНАТА НА СЪЗНАТЕЛНОТО ХРАНЕНЕ.

НИЕ СМЕ СГЪСТЕНА СВЕТЛИНА. В ПРОЦЕСА НА ЕВОЛЮЦИЯТА ПОСТЕПЕННО ЩЕ СТИГНЕМ ДО ДИРЕКТНОТО И КОНСУМИРАНЕ, НАПРАВО ОТ СЛЪНЦЕТО. ВИНАГИ Е ИМАЛО ХОРА, КОИТО СА ГО ПРАВИЛИ, И ТЕ ЩЕ СТАВАТ ВСЕ ПОВЕЧЕ.

УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО Е КАЗАЛ: „ВСИЧКО Е СВЕТЛИНА. АКО ТИ МОЖЕШ ДА СГЪСТИШ СВЕТЛИНАТА, ЩЕ ИМАШ ХРАНА. СЛЕД 2100 Г. ЩЕ СЕ СЪЗДАДАТ УСЛОВИЯ, ПРИ КОИТО ЧОВЕКЪТ ЩЕ МОЖЕ ДА СЕ ХРАНИ СЪС СВЕТЛИНА“.

А В МИСЛИ ОТ УЧИТЕЛЯ ЗА ВСЕКИ ДЕН ОТ 19-22 АВГУСТ 2009Г. ЧЕТЕМ: „СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН НОСИ СЪЩИНАТА И ИЗОБИЛИЕТО НА ЖИВОТА. ТОЙ ОБЕДИНЯВА ВСИЧКИ ХОРА, ПРИ НЕГО ТЕ СЕ ЧУВСТВАТ КАТО БРАТА. НЕ ГОВОРЕТЕ, А МИСЛЕТЕ ЗА СВЕЩЕНИЯ ОГЪН, И ЗНАЙТЕ, ЧЕ БОГ СЕ ПРОЯВЯВА ЧРЕЗ НЕГО. ПОДДЪРЖАЙТЕ ГО В СЕБЕ СИ, ЗА ДА НЕ ЗАГАСНЕ. ДА ЖИВЕЕШ В СВЕЩЕНИЯ ОГЪН, ТОВА Е ВСЕ ЕДНО ДА ВЛЕЗЕШ В РАЯ, В СВЕТА НА БЛАЖЕНСТВОТО И ВЕЧНАТА ХАРМОНИЯ“.

ИЗВОДЪТ НА НАУКАТА Е, ЧЕ ЧОВЕШКИЯТ МОЗЪК, ТОЗИ СУПЕР КОМПЮТЪР, ДАДЕН НИ ОТ ПРИРОДАТА, Е СПОСОБЕН И ПРИЗВАН ДА ПРИЕМА, СКЛАДИРА И РЕАКТИВИРА СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ, ТАКА КАКТО НИКОЕ ДРУГО СЪЩЕСТВО. ТОВА НИ ДАВА ДОСТАТЪЧНО ОСНОВАНИЕ ДА ПОЛЗВАМЕ РАЗУМНО БОЖЕСТВЕНИЯ ДАР НА СЛЪНЦЕТО. НЕКА С РАДОСТ ДА ПОСРЕЩАМЕ ИЗГРЕВА МУ И С БЛАГОДАРНОСТ ДА ГО ИЗПРАЩАМЕ ПРИ ЗАЛЕЗ, ЗА ДА УЧАСТВАМЕ СЪЗНАТЕЛНО В ИЗУМИТЕЛНИЯ КРЪГОВРАТ НА ЖИВОТОВОТВОРЯЩАТА МУ СВЕТЛИНА.

ЛЕГЕНДАТА ЗА ИКАР, ПОЛЕТЯЛ КЪМ СЛЪНЦЕТО И ДНЕС Е ЖИВА ВЪВ ВЕЧНИЯ СТРЕМЕЖ НА ЧОВЕКА КЪМ СВЕТЛИНАТА. ПО ПЪТЯ СИ КЪМ НЕЯ ТОЙ, СЪВРЕМНИЯТ ИКАР, ПОСТЕПЕННО ОСЪЗНАВА СВОЯТА СЪЩНОСТ НА БОГОЧОВЕК.

**А ТИ ЧОВЕКО, КОЙТО СИ АНТЕНА МЕЖДУ ЗЕМЯТА И НЕБЕТО,
ТРЪГНИ С ПЛАМТЯЩИЯ ФАКЕЛ В ГЪРДИТЕ СИ.
И КАТО ФЕНИКС ПРАЗНУВАЙ В СВЕТЛИНАТА
ВЕЛИЧАВАТА СРЕЩА С ТЕБ САМИЯ!
ПОЛЕТИ! И НА ДОБЪР ЧАС!**

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

- „РАКЪТ-ПРОБЛЕМЪТ И РЕШЕНИЕТО“ Д-Р ЙОАННА БУДВИГ
- „СЪЗНАТЕЛНО ХРАНЕНЕ“ ГЕЙБРИЕЛ КАЗЪНС
- ‘ПРОМЕНЕТЕ СВОЯТА ДНК, ПРОМЕНЕТЕ ЖИВОТА СИ’ Д-Р РОБЪРТ ДЖЕРАРД
- „МИСЛИ ЗА ВСЕКИ ДЕН“ 2009
- „МОЖЕ БИ СЕ ПРОМЕНЯ ПАМЕТТА НА КЛЕТКАТА“ Д-Р КАТЯ ТОДОРОВА-ЕНДО КРИНОЛОГ СП.8 БР.8 2009
- МАТЕРИАЛИ ОТ ИНТЕРНЕТ
- ‘ОДА ЗА ИКАР’- САША ТОДОРОВА

ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ:

- www.SOLARHEALING.COM
- www.OM-PLOVDIV.COM
- GSM 0882 629 111 Ж.СТОИЛОВ

МАТЕРИАЛЪТ ПОДГОТВИ **САША ТОДОРОВА**
ЗА КОНТАКТ: E-MAIL sashatodorova@abv.bg
GSM 0889 823 338
АВГУСТ, 2009 Г.

ЧЕРВЕНА БОРОВИНКА

Червената боровинка е малък вечнозелен храст с височина до 25 см. Цъфти от май до август. Плодът е сферична, дребна 5-8 мм в диаметър, бледо- или пурпурночервена сочна ягода, горчиво-кисела. Богата е на лимонена и бензоена киселина, витамин С, каротин. Използва се за храна и в медицината. Узрява от юли до септември.

Червената боровинка е разпространена в почти цяла Европа, Мала Азия, Кавказ, Сибир, Китай, Япония и Северна Америка. У нас се среща в иглолистните гори от 700 до 2000 м.н.в.

В районите, където е разпространена червена боровинка, е популярна лимонадата от плодовете ѝ: Заливат се с вода набраните плодове в съотношение 1:3. Лимонада е готова за консумация след 20 дни. Добавя се мед или захар по желание. Лимонадата се съхранява на температура 5-15 градуса. Съдът се долива непрекъснато. По този начин от 20 кг. плодове може да се получи 100-120 литра витаминозно вкусно питие за зимата.

Продължава от стр. 1

В общественото и партийно многообразие след 10.11.1989 година избуяха много обществени и партийни формации, сред които извисиха ръст екологично настроените организации на базата на авторитета на техните предшественици. Опитни или млади ентузиазирани политици ги оглавиха и вместо към планината да спасяват природата ги поведоха към властта. От някогашната гледана "под око" "Екогласност" се нароиха обществени организации и партии, които вместо да се обединят в името на природата и идеите, заради които са създадени, се разединиха, борейки се за гласовете на електората. В продължение на две десетилетия програмите им дотолкова се промениха, че в някои от тях екологичните цели дори изчезнаха или се споменават мимоходом като останала следа в историята им. По пътя на властовите комбинации отпаднаха или бяха изолирани и онези хора, които ги бяха създали или осъзнаваха за какво са били създадени.

Още в началото на промените започналите да се "замогват" български граждани търсеха пространство за предприемаческа изява и се ориентираха към свободните все още площи в природата, които можеха да им донесат приходи, и бързо ориентирайки се, започнаха да ги усвояват, използвайки "демократията". Започна масов сеч на гори, застрояване на селскостопански площи и изпразване на водоеми. Не бе пощадено през последното десетилетие и Черноморието – вече почиващите не гледат в залязващото слънце над вълните на морето, а в прозореца на отсрещния хотел. Безконтролността на "демократичните правителства" след 10.11.1989 година доведе до унищожаването на стотици декари площи, в името на които започна екологичното движение в България. Екодвиженията и екопартиите у нас се превърнаха в бегъл спомен за миналото, за което вече само в учебниците по история ще пише няколко реда. Подтиквани от екодвижения в Европейския съюз, някои от тях започнаха да се съживяват и да търсят мястото си в общественото пространство. Сега вече обаче, послужили някога за създаването и стабилизирането на редица партии, те се озоваха в положението на беден роднина, за когото партиите се сещаха от време-навреме, когато приближаваха избори. На самите партии или родни правителства им напомняха за екологията само изказвания на държавни дейци от Европейския съюз или САЩ, принудени от тревогата на народите си да вземат мерки за спасяването на природата, защото не е тайна, че планетата вече се задъхва и неразумното отношение към нея може да доведе до унищожаването ѝ.

Мегаполисите са погълнали милиони хора, търсейки там препитание. Някогашният гигант Ню Йорк днес е само един от многомилионните градове наред с Токио, Мексико, Москва, Пекин, Шанхай, Джакарта и много други, които го задминават по население. Макар и скромна по жители и площ, и България не прави изключение от този списък – София се превърна в мегаполис за нашите мащаби, погълнал почти една трета от населението на страната ни.

ЕКОЛОГИЯТА

ИЗОСТАВЕНОТО ДЕТЕ НА ДЕМОКРАЦИЯТА

Следват няколко големи града, събрали стотици хиляди хора. Там, при земята, останаха малко, позастарели вече труженици, които не знаят с какво по-напред да се заемат – с екологичната грижа за земята си ли, която ги изхранва, или със защитата от набезите на безскрупулни предприемачи. Световната общност търси начини да се справи с проблемите на мегаполисите и големите градове според реалните възможности в отделните държави. Изнасят се производства, търсят се начини за решаване на проблемите на населението в екологична среда. САЩ постави въпроса за климатичните промени, Европейският съюз икономизира екологичните решения, Русия започна да изнася населението от мегаполисите в екоселища, Китай въпреки грижата за изхранване на милиардното си население също започна работа в тази насока. Не правят изключение и по-малките страни, които запазиха или "втвърдиха" законодателството си по отношение на екологичните нарушения – Финландия, Норвегия, Швеция, Швейцария, Словакия и др.

На фона на тази "световна тревога" у нас цари завидно спокойствие. Нещо повече, усвояването на девствени природни площи се засилва, предизвикващо "възмущението" на една или друга политическа сила, но вероятно не защото изобщо се прави, а защото друга политическа сила го прави. Вече две десетилетия продължава тази политическа екологическа сага, която е на път да доунищожи хубавата ни природа, опазена досега от предшествениците ни през столетията.

При тази не особено радостна екологична картина в България е необходимо да се замислим, ако не искаме да гледаме в бъдеще родната си природа само върху пейзажите на талантиливите български художници отпреди повече от пет десетилетия. Двадесет години са вече сериозна възраст, в която демокрацията у нас трябва да е узряла и да дава добри плодове. Затова следва да помислим какво трябва да се прави оттук нататък, за да спасим и малкото останало, съобразявайки се със световните тенденции, което е наложително в нашия вече глобален свят. Способите на работа не са кой знае колко много, методиката е подобна в различните страни. Въпросът опира до осъзнаването на проблема, до информация какво се прави в чужбина, до организация и воля за осъществяване на набелязаните мерки – и на обществено, и на държавно равнище. Началото, както и при миналите управления, явно трябва да го да-

дат обществените организации и сдружения. Изхождайки от миналото у нас в областта на екологията, от наличието на информация какво се прави в национален и международен план в съвременния глобален свят и от тенденциите за развитие на нашата страна, на икономиката и културата и през 21 век, могат да се набележат няколко насоки на действие в екологична перспектива, които излизайки като обществена инициатива, да придобият държавен приоритет.

На първо място е необходимо да се направи актуален преглед на законодателните норми в областта на екологията и опазването на природата у нас и се приеме строга нормативна, и ако е нужно, и допълнителна законодателна уредба, обвързана с различни видове санкции за нарушаване на екологичното равновесие. Това не означава, че няма такава нормативна уредба, но явно тя е несъвършена. Голяма част от нея е остаряла и датира още от 90-те години на миналия век, когато обществените и държавни структури имаха съвсем различен облик, и беше изготвена от хора, набързо преустроили се при новата ситуация, някои от тях още живеещи с мнението, че всичко възможно е направено. Нужно е да се извърши и обучение на нови специалисти по методиката на ползване на европейските фондове в екологично направление, за да може дейността да бъде и финансово осигурена. Държавната политика трябва да се обвърже по-активно с борбата срещу климатичните промени в национален и международен план според възможностите. Задължително е запознаването с опита на другите страни в областта на екологията, за да можем да бъдем в крак с онова положително, което се прави в чужбина. В тава отношение може би на първо място трябва да

се проучи опита на Русия в изграждането на екоселища край големите градове като перспектива в новия 21 век, осигуряващи екологичен начин на живот и облекчаващи транспортния трафик, снабдяването и живота в големите градове. За да може тази вече реализираща се идея да започне да се осъществява и у нас, да се предложи на държавната власт да даде повече нормативни права на отделните общини за изграждането на подобни екоселища приоритетно и за оформянето на инфраструктурата им, като се подпомогне финансирането им чрез вътрешни инвестиции или чрез оказване на помощ за намиране на под-

ходящи инвеститори от Европейския съюз, Русия, САЩ или други страни.

Наложителен е нов обществен дебат "Екологията през 21 век", резултатът от който да бъде изработването на дългосрочна стратегия за опазването и обогатяването на природата у нас. За да може да се осъществи тази стратегия обаче трябва да се положат усилия за обединяване на разпокъсаните действия на различните екологични организации в страната, които да работят изцяло независимо от партиите и държавата, за да могат да изпълняват предназначението си на пазител на природата. Наложително е създаването на Обществен съвет само от представители на неправителствени организации, признат от съответното екологично министерство, който да бъде стимул и коректив на държавната власт, тъй като наличието на досегашните смесени форми или съществуващи структури е само декоративно и не дава резултат. Държавните и обществени органи и организации трябва да обърнат в това отношение внимание и на българите зад граница, намиращи се там като автохтонно население или като икономически емигранти, използвайки техния опит в отделните страни, идеи и възможности за инвестиции в екоселища у нас, с което ще изпълнят моралните си задължения в национален и международен план.

При реализацията дори само на част от тези насоки ще се родят още много нови виждания за бъдещето на екологията у нас, послужила като повод за промените преди повече от 20 години, изгубила се в дебрите на "демократията" през изминалите две десетилетия, която вече трябва да стане водеща в нашия обществен живот през 21 век.

СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

Джек ЛОНДОН

Сигурно си спомняш, читателю, още в самото начало на този разказ как като малко момче на стопанство в Минесота, съм разглеждал снимки на светата земя и съм познавал едни места и съм посочил промените на други места. Сигурно си спомняш също, че когато описах сцената с изцелението на прокажените, аз казах на мисионера, че тогава съм бил голям мъж с голям меч и яхнал кон.

Тази случка в детството ми е била само „отминаващ облак на слава“, както се изразява Уърдзуърт. Не обзет от пълна забрава бях дошъл аз, малкият Даръл Стандинг, на този свят. Но тези спомени за други времена и места, проблясвали на повърхността на детското ми съзнание, скоро са избледнели и се загубили. Наистина, както става това с всички деца, сенките на затвора са се заключили около мен и аз не си спомням вече за могъщото си минало. Всеки човек, роден от жена, има минало, могъщо като моето. Малцина родени от жена, са били толкова щастливи да изстрадат години затвор в единичка и в усмирительна риза. За мен това е бил голям късмет. Аз имах възможността да си спомня още веднъж и между всичко друго да си спомня и времето, когато съм седял на кон и съм видял изцелението на прокажените.

Името ми беше Рагнар Лодброд. Бях действително едър мъж. Бях с половин глава по-висок от римляните в моя легион. Но началник на легион станах едва по-късно, след пътуването ми от Александрия до Ерусалим. Това беше живот, претрупан със събития. Книги връз книги и години писане не биха могли да отбележат всичко. Затова ще съкратя и само бегло ще отбележа началото му.

Сега всичко е ясно и отчетливо освен самото начало. Никога не съм познавал майка си. Казаха ми, че съм се родил в буря на кораб с издаден напред остър нос, в северното море, след морски бой и плячкосване на крайбрежна крепост и майка ми била взета в плен жена. Тя умряла в развихрилата се буря. Била от северните дани – така ми каза старият Лингорд. Той ми разказваше много неща, които бях твърде млад да запомня, и все пак можеше да ми разкаже твърде малко. Морска битка и победа, стражение и грабеж, и факли, бягство навътре в морето с дълги кораби, за да се избегне крушение връз скалите, убийствено напрежение и борба с ледени гибелни вълни – кой ли щял тогава да разбере нещо, или да забележи непознатата жена в съдбовния ѝ час, тръгнала по пътя към смъртта? Мнозина умрели. Мъжете забелязвали живите жени, не умрелите.

Остро връзани в детското ми въображение са случките непосредствено след раждането ми, както ми ги е разправял старият Лингорд. Лингорд, твърде стар, за да ра-

боти на греблата, лекуваше, погребваше и бабуваше на пленниците, наблъскани в откритата средна част на кораба. Така съм се родил в буря, напръскан със солената пяна на бушуващи вълни.

Бил съм само на няколко часа, когато Тостиг Лодброд за пръв път спрял очите си върху мен. Негов е бил тесният кораб, негови са били и другите седем тесни кораба, участвали в набега, избягнали поражение и минали здрави през бурята. Тостиг Лодброд бил наричан още „Муспел“, което значи „Горящия“, защото вечно гореше от гняв. Смел беше и жесток и нямаше сърце за милост в широките му гърди. Преди още да му изсъхне потта от битката, облегал се на бойната си секира, той изяде сърцето на Нгрун след сражението при Хасфарт. В безумното си раздражение той продаде сина си Гарулф в робство на ютите. Спомням си как под опушените мертеци на Брунанбур заповядваше да му се даде черепът на Гутлаф вместо чаша. Греяно вино не пиеше от друг съд, освен от черепа на Гутлаф.

И при него ме занесъл старият Лингорд на люшкащата се палуба, когато преминала бурята. Бил съм само на няколко часа, завит гол в хванала сол вълча кожа. Случило се така, че понеже бях се родил недоносен, бил съм много дребен.

– Хо-хо!... Джудже! – закикотил се Тостиг, като дръпнал от устните си полуизпития кървач медовина, за да ме погледне.

Денят бил мразовит, но казват, че той ме грабнал гол от вълчата кожа, стиснал ме с палец и показалец и ме разклатил на хапещия вятър.

– Буболечка! Мъниче! Морска въшка! – кикотил се той. И понечил да ме смачка между палеца и показалеца, които, както твърдеше Лингорд, били по-дебели от моя крак или бедро. Но изведнъж му хрумнало друго – Малкият е жаден. Дайте му да пие.

И с тези думи ме мушнало с главата напред в пълния до половина кървач медовина. И аз сигурно съм щял да се удавя в туй мъжко питие – аз, който не бях познал майчината гръд в краткотрайния си живот, ако не е бил Лингорд. Но когато той ме издърпал от медовината, Тостиг Лодброд, вбесен го повалил с един удар. Ние сме се търкулили на палубата и огромните кучета за лов на мечки, отнети от северните дани в току-що свършилия бой, се нахвърлили отгоре ни.

– Хо-хо-хо! – ревял от смях Тостиг Лодброд, когато кучетата задърпали и замачкали стареца и мен, и вълчата кожа.

Но Лингорд успял да се изправи и спасил и мен, но вълчата кожа останала у кучетата.

Тостиг Лодброд допил медовината и ме загледал пред Лингорд, който знаел, че няма смисъл да търси милост там, където тя не е позната.

– Завързак! – рекъл Тостиг – Кълна се в Один, жените на северните дани за нищо

не ги бива. Раждат джуджета, а не мъже. За какво става това нещо? От него никога не ще излезе мъж! Слушай Лингорд, отгледай го да стане чашник в Брунанбур. И погледай кучетата да не го излапат по погрешка като някоя мръвка, паднала от масата.

Не съм знаел женска грижа. Старият Лингорд бе бабата и кърмачката, а за детска стая са служили люшкащи се палуби и тропотът и блъскането на мъже в бой и буря. Господ знае как съм останал жив в невръстното детинство. Трябва да съм се родил железен в железен ден, защото останах жив и опровергах прокобата на Тостиг, че ще бъда джудже. Аз надраснах всички чаши и кани и много скоро той не можеше наполовина да ме удави в своя кървач за медовина. Последното беше любимият му подвиг. Това бе недодяланият му хумор, смехория, която смяташе за изтънчена духовитост.

Първите ми спомени са за Тостиг Лодбродовите остроноси кораби и бойците, и за залата за пиршества в Брунанбур, когато корабите лежаха, изтегнати на брега на замръзналия фиорд. Защото мен ме направиха чашник и сред най-ранните ми възпоменания е моето шъпуркане с напълнения с вино череп на Гутлаф към седналия начело на масата Тостиг, който крещеше, вирнал глава към мертеците. Те бяха луди хора, от луди по-луди, но за мен, който не познавах друго, това беше обикновеният начин на живот. Те бяха хора, които лесно изпадаха в ярост и бързо се сражаваха. Мислите им бяха стръвни, така и яденето им беше стръвно, стръвно бе и пиенето им. И аз растях и ставах като тях. Как иначе можех да порасна, щом поднасях пиетето на ревноли пияници и скалди[1], които пееха за Хиали и за смелия Хогни, и за златото на Нифлунг, и как Гудрун отмъстила на Атли, като му дала да изяде сърцата на неговите деца и нейното, докато боят бушувал между пейките, късал завесите, плячкосвани от южните брегове, и отрупвал масата на пиршеството с пресни трупове.

О, аз също изпадах в гняв, добре обучен на това в такова училище. Бях само на осем години, когато се озъбих при едно пиене на мъжете от Брунанбур и ютите, дошли като приятели с ярла[2] Агард с три негови дълги кораба. Аз стоях до рамото на Тостиг Лодброд и държах черепа на Гутлаф, от който дигаше пара и смърдеше горещо вино с билки. И чаках, докато Тостиг свърши да беснее против северните дани. Но той все беснееше и аз все чаках, докато той съвсем подлудя и започна да сквернослови против северноданските жени и тогава избухнах в сляпа ярост, причерня ми пред очите и го ударих с черепа на Гутлаф така, че го залях целия с вино, и виното го заслепи и обгори. А когато той се завъртя, заслепен, и ме затърси с огромните си лапи във въздуха, аз се мушках под тях и три пъти го мушнах отблизо в корема, бедрото и бута, понеже по-високо от това не можех да стигна огромната му снага.

И ярлът Агард изтегли меча си, а ютите му се присъединиха към него, когато се провикна:

– Мече! Мече! В името на Один, оставете го да се бие!

И там, под кънтящия от рев покрив на Брунанбур, бръщолевещият чашник от северните дани се сби с могъщия Лодброд. А когато с един удар зашеметен, с пресекнал

дъх, бях запрятан на половината дължина от огромната маса, като събарях с летящото си тяло чаши и кани, Лодбюрг кресна за поведнически:

– Вън да го няма! Хвърлете го на кучетата!

Но ярлът не пожела това да стане, потупа Лодбюрг по рамото и ме поиска като приятелски дар.

И когато ледът се очисти от фиорда, аз заминах на юг с корабите на ярла Агард. Направиха ме негов чашник и меченосец, а понеже нямах друго име, нарекоха ме Рагнар Лодбюрг. Страната на Агард беше съседна с фризите и беше печална, плоска страна на мъгли и мочурища. При него останах три години, до смъртта му, винаги зад него, било на лов за блатни вълци, било на пир в голямата зала, където Елгива, младата му съпруга, често седеше обкръжена от своите прислужници. Аз ходих с Агард на един набег с корабите му, където сега трябва да е брегът на Франция, и там научих, че още по на юг има по-топли годишни времена и по-мек климат и жени.

Но ние докарахме Агард обратно смъртно ранен и умиращ от бавна смърт. И изгорихме тялото му на голяма клода, заедно с Елгива, облечена със златната си броня и пееща. Имаше и голям брой домашни роби със златни халки на врата, които бяха изгорени там с нея, и девет робини, и осем роба от англите с благородна кръв, пленени в битки. Така бяха изгорени живи и соколи, и двама соколари с птиците си.

Но аз, чашникът Рагнар Лодбюрг, не изгорях. Бях единадесетгодишен и нямах страх, и никога не бях носил тъкан плат на тялото си. И когато пламъците се извиха и Елгива запя предсмъртната си песен, а пленниците и робите завикаха за нежеланието си да умрат, аз разкъсах вървите, с които бях вързан, скочих и побягнах в мочурите, гонен от кучета, пуснати да ме хванат.

В мочурите имаше диви хора, хора без господар, избягали роби и престъпници, за които отиваха на лов, както се ходи за вълци.

Три години не познавах нито покрив, нито огън и станах як като мраза, и щях да си открадна жена от ютите, ако за зла чест фризите не бяха ме заловили след два дена гонене. Те отнеха златната ми халка и ме продадоха за две вълчи кучета на Едви от саксите, който ми сложи желязна халка, а след време подари мен и пет други роби на Ател от източните англи. Бях роб и войн, докато се загубих при един несполучлив набег далече на изток, отвъд нашите блата, и там ме продадоха на хароброгите и бях свинар, докато избягах на юг в големите гори и бях приет като свободен човек от тевтоните, които бяха много, но живеяха на малки племена и се преселваха на юг пред настъпващите хароброги.

А нагоре на юг в големите гори идваха римляните, всичките бойци, които ни притискаха назад към хароброгите. Това беше потъпкване на народи поради липса на площ; но ние научихме римляните какво значи да се сражаваш, макар да си кажем истината, и те ни дадоха не по-лош урок.

Но аз все не можех да забравя слънцето на юга, което бях зърнал от корабите на Агард, и съдбата ми пожела в това преселване на юг на тевтонците да бъда хванат в плен от римляните и да бъда отведен в морето, което не бях видял, откакто се бях

отделил от източните англи. Направиха ме роб гребец на галерите, и като роб гребец най-сетне дойдох в Рим.

Много дълга е историята затова как станах свободен гражданин и войн и как, когато станах тридесетгодишен, отпътувах за Александрия, а от Александрия за Ерусалим. Все пак това, което разказах за времето, откакто съм бил кръстен в кърчага с медовина на Тостиг Лодбюрг, трябваше да го разкажа, за да можете да разберете какъв човек влезе през Яфската порта и притегли всичките погледи към себе си.

Имаше защо да гледат. Те всички бяха дребно племе, с по-дребни кости и с помалки мишци, тези римляни и юдеи, а върху такъв русокос мъж като мен очите им никога не бяха се спирани. Навред по тесните улици те ми отваряха път, но спираха с широко отворени очи пред този жълтокос мъж от север или бог знае от къде, защото нямаха никаква представа за това.

Всъщност всичките войски на Пилат бяха другоплеменни, освен шепата римляни в двореца и двадесетината римляни, дошли с мен. Много често съм установявал, че другоплеменните войници бяха добри бойци, но никога човек не можеше да се опаня на тях с такава сигурност, както на римляните. Те наистина бяха по-добри войни през цялата година, отколкото ние северняците, които се биехме с голямо въодушевление и изпадахме в много мрачни настроения. Римляните бяха винаги улегнали и човек можеше да им се довери.

Имаше една жена от двора на Антипа, приятелка на Пилатовата жена, която видях при Пилат вечерта, когато пристигнах. Ще я нарека Мириам, защото Мириам е името, с което я наричах, когато я любех. Ако беше само трудно да се опише чарът на жените, щях да опиша Мириам. Но как може да се опише с думи чувството? За чара на жената няма думи. Той е различен от възприятието, което прераства в умствено разсъждение, защото възниква от усещане и преминава в душевно вълнение, което, нека признаем, не е нищо друго освен едно свръхусещане.

Общо взето всяка жена притежава един основен чар за всеки мъж. Когато този чар се превърне от общ в частен, ние го наричаме любов. Мириам притежаваше този частен чар за мен. Аз наистина бях съучастник в нейния чар. Половината от него беше моя собствен мъжки живот, който се устремяваше и я посрещаше с широко отворени обятия и превръщаше в мене всичко, което представляваше тя, в желание, плюс цялото ми желание за нея.

Мириам беше великолепа жена. Употребявам тази дума съзнателно. Имаше чудесно тяло, величествена, по-висока на ръст и с по-чисти черти от средна юдейка. Беше аристократична по обществено положение; беше аристократична по природа. В постъпките си беше великодушна, щедра. Отличаваше се с ум, отличаваше се с духовитост, а над всичко се отличаваше с женственост. Както ще видите именно нейната женственост се оказа предателска за нея и за мен накрая. Чернокоса, с маслиненомургава кожа, продълговато лице, косата ѝ беше синкавочерна в своята чернота, а очите – два черни кладенеца. Човек не можеше да срещне по-подчертани типове на блондин и брюнетка от нас двамата.

И ние се свързахме мигновено. Нямахме

вътрешни разсъждения, нямаше чакане, нямаше колебание, докато се уверим. Тя беше моя същия миг, когато я погледнах. И още повече тя разбра, че аз ѝ принадлежа над всички други мъже. Аз направих крачка към нея. Тя се повдигна от ложето, сякаш притеглена към мен. И ние се загледахме, без да можем да откъснем сините очи от черните, докато съпругата на Пилат, една слаба, неспокойна, напрегната жена, нервно се изсмя. И докато се покланях и приветствах съпругата, стори ми се че забелязах Пилат да поглежда многозначително Мириам, сякаш за да ѝ каже: „Не отговаря ли това на всичко, което обещах?“ Защото той беше получил съобщение за идването ми от Сулпиций Квириний, римския легат в Сирия. А също така Пилат и аз се познавахме още преди той да отпътува, за да стане прокуратор на семитския вулкан в Ерусалим.

Много си приказвахме тази вечер, особено Пилат, който говореше подробно за местното положение и като че беше самотен и му се искаше да сподели страховете си с някого, а дори и да поиска съвет. Пилат беше от типа на разумните римляни, с достатъчно въображение, за да може умно да наложи желязната политика на Рим без излишна възбуда в решителни моменти.

Но тази вечер личеше, че е разтревожен. Юдеите го бяха изнервили. Бяха твърде вулканични, спазмодични, несдържани. И нещо повече – бяха лукави. Римляните бяха прями, откровени във всичко, което вършеха. Юдеите никога не пристъпваха към нищо на право, а отзад напред, освен когато им се наложеше с принуда. Оставени сами на себе си, те винаги си служеха със заобикалки. Раздразнението на Пилат се дължеше, както той обясни, на това, че юдеите вечно се мъчеха с интригите си да направят него, а чрез него Рим, свое оръдие в религиозните си разпри. Както ми беше добре известно, Рим не се бъркаше в религиозните схващания на покорените народи; обаче юдеите вечно смесваха понятията и придаваха политически оттенък на съвсем неполитически събития.

Пилат развърза езика си за различните секти и непрекъснатите фанатични вълнения и размирици.

– Лодбюрг – каза той, – човек никога не знае дали някое дължащо се на тях малко лятно облаче няма да се превърне в гръмотевична буря, която ще се стовари на твоята глава. Аз съм тук, за да пазя ред и спокойствие. Въпреки моите усилия, те превръщат страната в гнездо на оси. С много по-голямо удоволствие бих управлявал скитите или дивите брити, вместо тия народи, които вечно се карат за бога. Тъкмо сега има един мъж на север, рибар, който е станал проповедник и чудотворец, който много вероятно скоро ще ги накара всички да се хванат за гушата и аз ще мога да чакам отзоваването си в Рим.

Това беше първия път, когато чух за човека Исус и малко му обърнах внимание тогава. Едва после си помислих за него, когато малкото лятно облаче се превърнало в назряла гръмотевична буря.

Превод: Сидер Флорин

Бележки:

[1] древноскандинавски народен певец в дружините на викингите

[2] ярл – благородник

НАСИЛИЕ,

изобразяване на насилието и злото

Каква роля играят картинните медии

Хайнц БУДДЕМАЙЕР е роден 1938, професор по медийна наука в хода на обучението по педагогика на изкуството в университета в Бремен. Съосновател на Дружество за изследване на медиите и поощряване на културата, на списанието „Факти и подбуди за преценка на медиите“. Публикации и семинари на тема медии.

След навлизането на телевизията в живота и след като се преодоляха първите й детски болести, отговорните за създаването на програмите използваха новия медиум, за да предлагат на зрителите програми с високи претенции. Това обаче не доведе до очакваното увеличаване на квотите. Напротив: Колкото по-претенциозни ставаха програмите, толкова повече телевизионни апарати оставаха изключени. За да се попречи на този тренд, се откри така наречената формула на насилието. Тя гласи: *Колкото по-детайлно и безмислено се изобразява насилието, толкова повече хора го*

гледат. От средата на 50-те години тази форма лежи в основата на планирането на програмите и тяхното развитие. За филма важи същото. Точно в последните години станаха прочути и се превърнаха в касови шлагери някои филми, в които много хора биваха убивани и убиването беше показано с детайли. Относно такива филми филмовата критика философства за „естетизиране на ужаса“ (убиването се инсценира съвършено в неговата форма), относно иронизирането на господстващото в нашето общество насилие и др. подобни.

В предстоящото изложение ще се анализират два въпроса:

Какво прави изобразяването на насилието така привличащо и какви последици има от това?

Прегледът на изследванията на медиите, които се провеждат от десетилетия и чийто брой междувремени се означава с хиляди, категорично доказва, че честото гледане на изображения на насилието води до увеличаване на готовността за насилие. Отчасти се касае за сложни дългогодишни изследвания, които са проследили стотици биографии от детството до късна възраст, за да намерят какви разлики се получават, когато един човек гледа ежедневно повече часове телевизия; ко-

гато гледа малко или изобщо не гледа.

МЕДИИТЕ: ТЕХНИТЕ НАЧИНИ НА ВЪЗДЕЙСТВИЕ...

Едно от обширните изследвания се проведе между 1981 и 1992 по поръчение на американските здравни органи. Поводът беше драматичното увеличаване на случаите на убийство. В различни страни беше наблюдавано, че около 15 години след въвеждането на телевизията убийствата са се удвоили. Най-напред се премисли кои фактори би трябвало да се държат отговорни за увеличаването на престъпленията с насилие. При тези премисляния телевизията се разглеждаше като една между многото други причини. Изследванията показаха, че увеличаването на убийствата трябва да се припише единствено на гледането на телевизия.

Резултатите бяха публикувани в едно извънредно издание на „Journal of American Medical Association“ (том 267, 1992). В него авторите писаха: „Ако технологията на телевизията никога не би била развита, днес в САЩ би имало годишно 10 000 убийства, 70 000 изнасилвания и 700 000 наранявания по-малко.“ Публикацията почти не беше забелязана. Една слабост на изследванията на медиите се състои в това, че се използват почти не беше забелязана. Една слабост на изследванията на медиите се състои в това, че се използват

може да се установи, че телевизията повишава готовността за насилие у зрителите; обаче да се направят изказвания за това, как се поражда тези въздействия, е почти невъзможно.

С техническите картини, тон, медии, се породи една форма на срещата със света, която не е сродна с нищо предидишно. Филмът и телевизията разказват човешки съдби в картини. В началото артистите играеха пред монтирана на един статив неподвижна камера. Разказът в картини предлагаше един континуум (непрекъснатост), единството на пространството и времето оставаха гарантирани.

Филми, които бяха създадени по този начин, можеха да траят само няколко минути и скоро ставаха скучни. Днес една картина в кино или в телевизията трае средно около 5 секунди.

Един филм се състои от хиляди единични картини. Между всяка картина лежи един шнит, както се казва. Сега е възможно да се разкаже едно действие така, че при това да се скача от място на място, от епоха на епоха.

По този начин много се затруднява душевното съпреживяване. Да си представим за илюстрация следната секвенция от един акционен филм: В десет картини детайлно се показва как двама мъже се бо-

рят и при това тежко се раняват. Единият от двамата накрая бива прободен. От единадесетата картина нататък следва интимна любовна сцена. Към нея се прибавя диво преследване, при което става въпрос за живот или смърт. - Зрителят бива потопен в една сменяща се баня от чувства, която той изживява като изпълнено с напрежение забавление. Напрежението в голяма част почива на това, че отделните сцени влизат в силен сблъсък. Липсва преходът. Картинните медии правят да изчезне триизмерното реално пространство, където човек извървява един път, в който различните събития са във взаимна връзка, и го заменят с поредица от несвързани петна. Тук преходът от едно място до другото трае толкова дълго, колкото смяната на картината, това означава част от секундата. Чувствата, които предизвиква една картинна секвенция, не могат да се преработят, понеже постъпва следващата поредица от картини, която предизвиква съвсем други чувства и непосредствено се свързва с предишната. Зрителят без подготовка се въвежда в бурни емоции и без да има възможност да осмисли, отново се изхвърля от тях. Когато това отново и отново се изживява, то води до душевно втвърдяване и притъпяване.

...И ТЕХНИТЕ ВЪЗДЕЙСТВИЯ

На душевно равнище картинните изображения на убийства и подобни ужаси водят до имунизирание срещу истинското насилие. Да предположим, че аз излизам от къщи и ставам свидетел как двама мъже брутално бият трети и накрая с няколко прободания с нож го убиват. Ужас, съжаление, отвръщане и страх ме обхващат. Тези душевни вълнения се пораждават чрез моите възприятия. При това ме впечатлява не само това, което се представя сетивно. Възприятието обхваща също и това, което се разиграва на душевно равнище при участващите личности. За душевното преживяване допринася също и мисленето. То осветлява възприетото, и разбира колко случилото се е необикновено и носещо последици. И ако подобно събитие след години още веднъж се изживее, душата ще бъде докосната също както първия път; едва ли може да има душевно притъпяване, но в изключителни случаи и това е възможно. Виктор Франкл, който дълги години е трябвало да прекара в Аушвиц и други концентрационни лагери, описва в книгата си „И въпреки това кажи „да“ на живота“ една психопатология на лагерния затворник. Франкл описва как след няколко месеца настъпва душевна апатия. Затворниците изпадат в състояние, в което например наблюдават брутални измъчвания на своите другари, без да се възмутят. Умора и свикване действат едновременно, за да предизвикат тази промяна.

На екрана гореописаната сцена създава впечатлението, че зрителят е свиде-

тел на едно убийство. Това въздействие, със съответните му душевни реакции, настъпва при всички, които видят нещо такова за първи път. Това особено ясно се наблюдава при децата, които често седмици наред имат нарушен сън, когато са видели брутални сцени по телевизията.

Същото, което първоначално предизвиква възмущение, след известно време започва да се гледа „с удоволствие“. Към първоначалните реакции се прибавят рефлексии, че всъщност не се случва нищо действително, и тази констатация променя душевното изживяване, така че остава само приятното изживяване на напрежението.

Че не се случва нищо лошо, че всичко всъщност е само фиктивно, само един „филм“ - е едно твърдение на главата. В действителност душата е подчинена не просто на едно заблуждение: **картините, които тя преживява и с които се вълнува, имат знаци на действителността**, те са „полуживи“. Живи в тях са например движенията. „Те са както в живота“, така се казваше при първите филми с въодушевяващо учудване. „Също както в живота“ са и играта на светлина и сянка, жестовете, мимиката, протичането на действието, всичко което се чува като говор, стенания, крясъци. Когато при виждането на картинно представени сцени, в които се измъчват хора, човек реагира с ужас, тогава това е една естествена саморазбираща се реакция. Но научи ли се той да наблюдава нещо подобно с наслада, тогава душата си спечелва част нечовечност.

Медиалната, това значи полуживата презентация, създа-

ва предпоставките за това. **Последиците настъпват и по отношение на истинския живот.**

За това допринася още и фактът, че изпълнени с насилие картини в почти всички случаи носят и едно послание. То гласи: **„насилието е легитимно!“** или **„насилието гарантира успех“** или

„насилникът е герой!“ Действията са така изградени, че въздействат като доказателство за такива изказвания. Те никъде не са така изрично формулирани, но в душата действат като хипноза. Будното мислене би се защитавало срещу неморални изказвания и би ги отхвърлило, но чрез начина на представяне на действието **съзнанието се приспива** (освен това самият характер на телевизията привежда човека в подобно на хипнозата състояние, поради изключването на волята и оставянето да се следят просто движещите се от само себе си картини. Състоянието е изследвано с апаратура за мозъчните импулси и е констатирано, че фреквенциите на дълбокия сън и на състоянието на мозъка пред телевизията са еднакви - б.пр.). Това е във връзка с дълготрайното виждане върху повърхността и бързата смяна на картините.

Според статистиката един младеж в САЩ, когато достигне 18 години, вече е видял 200 000 насилствени акта и 40 000 представени по телевизията убийства.

Това е средно число, което в Европа е малко по-ниско. Когато един човек с такива медийни опитности принадлежи към дадена група, която тероризира други хора, например чужденци, тогава в конкретния случай се активират опитностите и настройката, които са били упражнявани пред телевизионния

и филмовия екран. Там „насилие“ и „образец за подражание“ се свързват заедно. Изправи ли се такова действие на насилие пред съда, винаги се констатира, че извършителите нямат съзнание за неправдата. Съзнанието за неправда няма нищо общо с параграфи и закони. То извира от чувството за справедливост и несправедливост. Картинните медии променят това чувство чрез картинни инжекции. **Центърът на човека се корумпира и това поражда отслабване или разрушаване на чувството за право.** Извършва се нещо, което рекламната психология нарича „душевно кондициониране“.

Срещу разсъждения от този вид винаги се изтъква, че милиони хора гледат убийства и насилия по телевизията, но досега не са станали насилници. Това за щастие е правилно. При повечето хора обаче изпълнените с насилие картини водят „само“ до едно десензибилизиране. Когато се прибавят и други фактори (насилия в детството, разочарования, неуспехи...), които също въздействат десензи-

билизиращо, тогава един зрител се превръща в извършител.

УЖАСЯВАЩАТА ИСТОРИЯ НА ИЗОБРАЗИТЕЛНИТЕ НАСИЛИЯ

За изясняване на по-големите взаимовръзки, към които принадлежи тук разглежданата проблематика, се проследява въпросът, откога съществува интерес към представянето на насилствени дела. Изненадващо се оказва, че времето може точно да се посочи. В последната третина на XVIII столетие се зараждат романите на ужасите или „готическите“ романи. Един от най-известните е „The Monk“ от М. Г. Левис, който се появява през 1789 и за кратко време претърпява много издания. В книгата преобладават сцените на пълен садизъм, сексуалност и ужаси. По своята перверзност тя все още не е надмината от съответните продукти на днешното време.

Не по-различно изглежда и на сцената. Съвременни критици се оплакват от почти безкрайната кланица. Те се оплакват и от наличието на паралелно представяне „целувки и книжал“, което не означава нищо друго, освен че още по онова време е била вече открита рецептата на успеха „Sex and Crime“.

Предлагани забавления под формата на романи и театрални представления е имало още през 16-то и 17-то столетие. Новото е, че с представянето на убийство и смъртни удари хората се забавляват. Такива неща до онзи момент са интересували като тема, но не като външен факт. В Шекспировата драма „Цар Хайнрих IV“ лежи убийство, което проправя пътя на Хайнрих към тро-

на. Драмата излага мотивите на царя и последиците от неговото действие. В предложенията за забавление на изтичащото 18-то столетие убийството излиза на преден план заради него самото, редом със садизма и сексуалността. Мотивите и последиците стават второстепенни. Действието деградира до предлог за сензация. Последната третина на 18-ти век е времето на Френската революция. Навсякъде, не само във Франция, събудилият се стремеж към свобода довежда до надигане срещу стария ред и авторитети. Укрепването на индивидуалността води до разхлабване на връзката между отделния човек и другите в социалните взаимоотношения. Появяват се чувства на неориентираност и на самота. Към това допринасят също и тенденции в развитието, които засягат мисленето и религиозния живот на хората. На философско равнище се развива материализмът.

Във втората половина на 18-ти век започва технизиранието на производството. В манифактурите се налага все по-голямото диференциране на работния процес, от което продуктивността чувствително се покачва.

През разглежданата тук епоха човекът се насочва към развиването на нови душевни качества, които му позволяват да се доближи до душите на старите авторитети. Както това винаги се случва, загубата на старите способности настъпва по-бързо от придобиването на нови способности. Появяват се душевни напрежения, за чието разсейване вече не достига създаденото дотогава в развлекателния бранш. Тук започва това, което науката за медии-

те на 20-то столетие ще открие и изследва като **спирала на дразненията**.

Когато се разглеждат изображенията на насилието от 18-ти век и се сравняват с днешното време, какво се констатира като засилване и покачване. Най-напред се забелязва гигантско увеличение на количеството. В 18-ти век четенето на книга или посещението на театър се е ограничавало до един малък кръг от образовани и същевременно богати хора. Днес почти всеки по всяко време от деня или нощта може да вижда представяне на насилието. Не е нужно той дори да напуска дома си.

В старите времена случаи на насилие и техните последици само биваха загатнати на сцената или човек трябваше да си ги представи при четенето на един роман. При филма и телевизията се показват насилието и неговите въздействия с голяма точност чрез употребата на уголемяване на картината и приближаването ѝ до зрителя. **Той се превръща в съучастник**. За усилването на ефекта допринася това, че естетическите средства, това ще рече възможностите на изобразяването, се употребяват, за да се направи представянето на насилието възможно по-ефективно и изразително; например поредици от определени картинни формати (от тоталните до междинните степени на близките снимки) или увеличаването на шнит-темпо

действат за усилване на напрежението. Чрез шумове и музиката на заден план могат да се постигнат също силни ефекти. Тези средства покачват качеството на забавлението, обаче означават в крайна сметка **гавра с жертвата**, за чиято сметка човек се забавлява.

Едно друго кулминиране представляват компютърните игри, при които оръжието, което се държи от играча (например чрез Joystick), се вижда върху екрана, тоест вижда се в действието на играта (така наречените Ego-Shooter - игри). Играчът не остава зрител, той става действащ извършител. Мислейки, чувстввайки и искайки с цялото си същество, той се свързва с една машина, по-точно с показващия се чрез машината дух на разрушението и разпокъсаността.

КАРТИНАТА И НЕЙНАТА ЗЛОУПОТРЕБА

В следващото изложение трябва да се обърне вниманието към едно измерение, попадащо пред погледа, когато се проследяват големите взаимовръзки, в които се извършва злоупотребата с картината. Към същността на картината принадлежи това, че тя може да впечатли човека, без да го принуждава. Една истинска картина на изкуството може да даде импулс на наблюдателя, когато насочва в една определена посока, без чрез това да ограничи

свободата на дадения човек. Както Рудолф Щайнер описва, духовният свят си служи с картини, за да има възможност да импулсира човечеството, без да се намесва в неговата свобода. В лекцията „Какво извършва ангелът в нашето астрално тяло“, в „Смъртта като жизнено преобразование“ с. 182, лекция от 9 октомври 1918, той описва как **цялата човешка еволюция зависи от това, отделният човек да обърне внимание на имагинациите** (появяващите се в душата образи, картини), които от света на ангелите се враждат в неговата вътрешна същност.

Машинално създадените картинни инжекции са точно противоположността на това, както по отношение на формата, така също и по отношение на съдържанието. Те принуждават, понеже въздействат сугестивно и налагат една насока, която отклонява надалеч от целите на човечеството. Освен това десензибилизирането, което те предизвикват, няма само последици за ежедневието; прави човека безчувствен към фините имагинации, които от духовния свят искат да докоснат душата му. - Какво ще стане от тези картини? Те не могат просто да се изпарят, понеже с тях са свързани определени сили. Тези сили се стремят към възможността да могат да въздействат, която намират, само ако заседнат в подсъзнанието на човека. (Например им-

пулсите на братската любов между хората независимо от раса, народност и груповата принадлежност, които биха били благословия за социалния живот, понеже не могат да се възприемат съзнателно като духовни импулси, потъват в подсъзнанието и се изживяват на равнището на сексуалността, където обаче стават разрушителни импулси).

ЗАГУБАТА И ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО ЗА ВЪТРЕШНО УПРАЖНЯВАНЕ

Както се изложи по-горе, медиите въздействат, упойвайки фините душевни вълнения, и поради това изопачават импулсите на произхождащите от духовния свят имагинации. Такива констатации водят до заключението, че е необходимо да се действа в насока да бъдат редуцирани или съвсем да се изключат медиите от културния живот. Такава крачка, ако изобщо може да се направи, има смисъл само по отношение защитата на децата. Възрастните трябва да се справят с този проблем по друг начин. Това е във връзка с факта, че третирането на медиите като причина, осветява само една страна на истината. Към цялата истина принадлежи и това, че в медиите трябва да се видят също и въздействието на причините във връзка с развитието на човечеството.

Нещо от това се вижда, когато се про-

следи въпросът „откога се констатира повишена нужда от гледането на фиктивни насилия“. Този въпрос доведе до времето на Френската революция и десетилетията след това. Направи се връзка, от една страна, с романите на ужаса и подобни явления и, от друга страна – с нахлуването на материалистичното разбиране на света, като при това се видя, че в тази връзка имагинацията като естествена способност съвсем угасва, за да отвори път на развитието на човешката свобода. Техническите медии пристъпват в една ситуация на липса, като примаменни от тази липса. Те са един отговор - би могло да се каже, прекалено бърз, необмислен или лекомислен - на една загуба. Те трябва да доставят заместител на това, което го няма, като почти никой не знае какво всъщност липсва.

Че медиите са заместител, се вижда с голяма яснота с това, че те могат да изпълнят своята функция само когато работят с все по-силни средства за възбуда. С раждането на масовите медии спиралата на възбудата непрестанно се върти. Междувременно, при вече споменатите компютърни игри - нека дадем само един пример - при които изграчът така истински стреля и убива, тя е достигнала дотам, че в ролята си на убиващи симулатори тези игри да се употребяват за обучаване на полицаи и войници, за да

се премахнат с тяхна помощ задръжките да се убива. (Виж книгата на Даве Грозман и Глория де Гаetano: „Кой научи нашите деца да убиват?“). Такива тенденции в развитието са ужасяващи. Но човек трябва да се запита: Какво би станало, ако медиите наистина бяха способни да изпълняват своята функция на заместител; ако романите на ужаса и булевардният театър, без да станат скучни, повече от две столетия бяха доставяли заместител на загубеното и на това, което в бъдеще трябва да се постигне? Тогава много хора приятно биха се оградени с тривиалното развлечение и биха изпаднали в здрав душевен сън. Понеже медиите правят човека зависим, понеже покачването на дозата става необходимост и понеже се появяват лошите странични действия, затова те принуждават към преосмисляне, принуждават да се предприемат усилия, вместо заместител, да се постигнат нови душевни способности чрез вътрешно обучение и упражняване.

Медиите преди всичко играят роля, те са негативно свързани с дълбоките тайни на човешката еволюция. Опитът да се отблъснат негативните влияния на медиите принадлежи поради това към първостепенните задачи на съвременното.

Превод:
Нели ХОРИНСКИ
Виена, Австрия

Всенародно екологично движение (ВЕД) „Родово именование“

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската родова академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Мария Стаева
ЗАМ. ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Ася Кръстева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова
Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
ж. к. Дианабад
ул. Никола Габровски N1
Хотел Диана 1, ет. 6, ап. 62
тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

Издателска къща
„Новата цивилизация“ ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCN96601031647309
BIC KOD: UNCRBGFS

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ
И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359
Атанас РАЛЧЕВ ПАНЧЕВ
(за пощенски услуги)

ISSN 1312-7063

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.

Сайт на Българска
родна партия
www.bg-rodna.org

Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

Принцът с Огненото сърце и принцеса Сияйна

Продължава от стр. 24

“Да, и той ще намери някоя и добра и красива девойка в царството на Долната земя, както навремето аз открих моята царица” – помислил си тъжно царят. Той трябвало да побърза с решението си. Иначе от мъка скъпоценният му камък в сърцето ще потъмнее и всичките му поданици ще видят, че то вече не свети. Ще потъмнее и тялото му и няма вече да е прозрачно, а и короната с дванадесетте скъпоценни камъни ще натези и ще го смаже под тежестта си.

Царят не можел да си позволи да се потопа в мъка и да лиши поданиците от светлина. А с нея той стоплял хилядите звездички по небето, които взимали по искрица да запалят своите лампички и да засветят със собствена светлина.

Царят погледнал към небето и се усмихнал. Там той видял не само синята звездичка, а и много други – жълти, зелени, златисти, червени и бели, които изпълвали небето на Горната земя с невероятна красива заря.

“Ето, това е истинската, жива красота – казал си царят. – Всички онези тъмни хора от Долната земя са идвали в моето царство и са виждали красотата на нашето небе. И са отнесли спомена за видяното насън в своите земи”.

Защото само насън можели да долетят до Горното царство. Всеки един от тези странници отнасял със себе си и по едно

малко скъпоценно камъче, но дали той ще го запази така блестящо, зависело само от него. Щом се затажвал за дълго, то губело своя блъсък. А ако се изпълнел с гняв – тогава то се превръщало в обикновено речно камъче.

Затова на тези странници рядко им вярвали. Те обикновено се кълнели, че речното камъче с розов или синкав цвят или дори осеяно с дребни лъскави люспици е било отначало скъпоценен камък. Почти никой не им вярвал.

Царят за пореден път въздъхнал и кимнал в знак на съгласие в отговор на мъдреца. Нека той, учителят, се заеме с подготовката на дългото и изпълнено с прекеждия пътуване на принца към Долната земя.

После мъдрецът започна да учи принца на мъдростта как да овладява различните чувства, с които ще го омагьосат на чуждата земя. Досега той познавал само Любовта, Радостта и отчасти Тъгата, която трябвало да отпъжда.

Но на Долната земя живеели като у дома си и много други чувства – Завистта, Лъжата, Лицемерието. Но най-лоша била Злобата. От въздействието на всички тези магьосници скъпоценните му камъни ще потъмнеят и ще загубят вълшебната си сила.

Едва когато принцът добре запомнил всички наставления и предупреждения на своя учител, дошъл ред да му се открие тайната на вълшеб-

ните криле. С тях той можел да лети където си поиска – да се издигне в небето на Горната земя или да се спусне в някое царство на Долната земя.

А принцът бил изпълнен с решимост да се спусне на Долната земя, за да види кой изпраца към тяхното царство рублино-червени искри.

Мъдрецът – учител на принца, дълго мислил как да предпази неопитния младеж от клопките на лошите магьосници в Долното царство. И ето какво решил:

- Ваша Светлост – рекъл той, – опасно е да слизаш на Долната земя с царската корона с дванадесетте скъпоценни камъни. Затова вземи само драгоценните вълшебни камъни. Намислил съм да ги скрием в една обикновена кожена препаска, в която ще ги зашия. С нея ще превържеш челото и косите си.

А принцът имал дълги до раменете руси коси, които блестели при всяко негово движение, защото били от чисто злато.

- Когато слезеш на Долната земя, посипи косите си малко прах, за да не блестят и да не се издадеш кой си всъщност. Никой не трябва за заподозре дори че ти си царски син. Иначе ще станеш жертва на крадци и ще загубиш връзката си с мен. Когато ти трябва помощта ми, иди на тайно място, измий косите си и откъсни един косъм.

Само кажи вълшебните думи, които ти предадох, потъркай с пръсти златния косъм и аз ще дойда да

ти помогна.

И така принцът, преоблечен като хората от Долната земя, разтворил вълшебните си криле и се понесъл към синята звезда, която била Долната земя.

Щом стъпил на нея, първата му работа била да намери прах и да се посипе цял, за да стане видим за жителите на тази страна. Иначе за тях той бил прозрачен и невидим. Но за злите магьосници, които се разпореждали тук като у дома си, бил видим, дори и така предрешен. Те добре разпознавали жителите на Горната земя по техните огнени сърца, които като се разпалят за подвиг, започвали да светят дори и през дрехите им.

А магьосниците това и чакали – да им откраднат скъпоценните камъни, които носят и с тях да им отнемат вълшебната сила. Така тези магьосници се сдобивали с все по-голяма магическа сила, като ограбвали пътешествениците, идващи от Горната земя.

Горките пътешественици, лишени от вълшебната сила на своя скъпоценен камък, от вълшебните си криле и от златните си коси, задълго оставали на Долната земя. Те не можели да повикат на помощ своите приятели от Горната земя, нито да използват крилето си, вече лишени от вълшебна сила, след като била открадната светлината на скъпоценния им камък.

Затова принцът се усамотил отначало в една гора високо в планината. Но тук той не намерил прах.

“Ще трябва да слеза в равнината – помислил си принцът. Там сигурно ще намеря прах. Само трябва да внимавам да не ме видят хората, особено косите ми”.

Така и направил. В равнината имало прах, колкото си поискаш. Поотъркалял се цял и вече никой не можел да го разпознае такъв прашен, с вехти дрехи и коси без блъсък. Само той знаел какво има зашито в кожената препаска, с която привързал косите и челото си.

Дълго бродил той из равнината, срещал много хора. Някои го посрещали с радост и доверие – и той им отвръщал със същото. Други го огорчавали с подозрителността си – нали все пак той бил чужденец в тази страна.

Учел всички, които се допитвали до него, на мъдрост. Когато се уморил от хорското невежество, отново отивал в планината, сред жителите на Зеленото царство, които лесно се справяли с праха. Затова там въздухът бил кристално чист, а цветовете – по-ярки и по-красиви.

Веднъж принцът замръкнал високо в планината. Той вече бил привикнал към студа, който бил за предпочитане пред топлата, но прашна равнина. Там хората живеели толкова нагъсто, че вече не се понасяли един с друг и непрекъснато се карали. И това не било най-лошото. Там се били настанили онези лоши магьосници, за които мъдрецът го предупреждавал – Завистта, Лъжата, Лицемерието и Злобата.

Затова било толкова трудно на принца да живее в равнината сред хората.

Докато размишлявал и гледал високото нощно небе над планината, принцът забелязал едно розово сияние. След малко пакоттам излетяла една червена искрица. Зарадван, принцът се изкачил на едно дърво да види откъде излитат тези искрици. Видял червеното сияние край една голяма река. Тя се тъмнеела далече на Север – там, където сутрин изгривало, а вечер залязвало, само че малко по вляво, тамошното лятно слънце.

Тук, в това царство, слънцето изгривало на различни места през зимата и през лятото. Имало още два сезона – пролет и есен – не като в Горното царство, където нямало годишни сезони, а сякаш царяла вечна пролет.

Принцът, покачен на най-високия клон на дървото, извадил носната си кърпа и я завързал за него. Направил това, за да не изгуби през деня посоката, откъдето идвало сиянието и червените искри.

Принцът най-после открил това, за което слязъл на Долната земя.

На сутринта, още щом изгривало слънцето, той станал бодро, погледнал наоколо и видял бялата кърпа на върха на дървото. Качил се отново и видял онази река. Този път тя блестяла с червеното зарево на изгриващото слънце. Едва тогава слязъл и поел в набелязаната посока.

следва

ДВА ЮБИЛЕЯ В ЕДИН ПРАЗНИК

Сега повече знам, отколкото мога

Лиана ФЕРОЛИ

През месец декември тази година кърджалийската Регионална библиотека "Н.И.Вапцаров" ще празнува своя 50-годишен юбилей. Една от инициативите, посветена на половинвековното й съществуване, е да популяризира творчеството на местните си дарования. Последните представени от библиотеката автори бяха Йордан Петков, Николай Павлов, Момчил Петров, Елена Сертова, Мухарем Алиосман и Азиз Таш. А на 25.11. от 17ч. в Културно-информационния център на библиотеката бе представено творчеството и на писателя журналист, поета и публициста Георги Райчевски, който е роден в Кърджали и тази година навърши 70 години.

Райчевски завършва журналистика в Софийския университет. Професионалната си кариера започва на длъжност литературен сътрудник в редакцията на вестник "Нов живот" в родния си град. Две години е щатен кореспондент на Радио София. От 1968 г. живее и работи в

Пловдив. Дълги години е редактор в културния отдел на всекидневния вестник "Отечествен глас". За по-кратко време работи като редактор в Радио Пловдив и като кореспондент на БТА. Той е основател преди повече от 25 години и първи редактор на вестник "Пловдивски университет", който излиза и досега. През тези години изцяло посвещава журналистическото си и публицистично перо на темата "Пловдив".

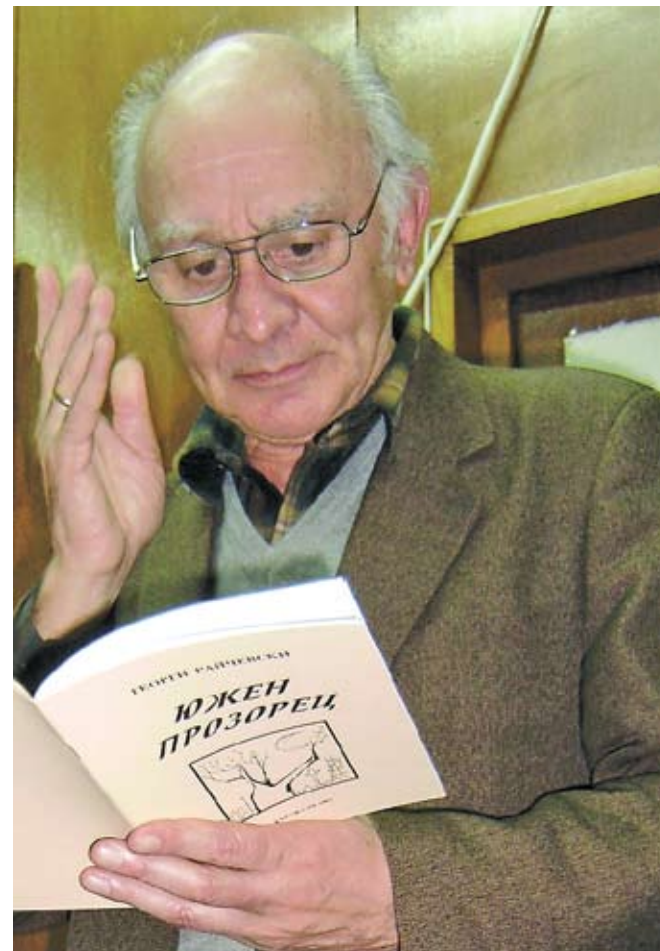
През 1982 г. е отпечатана първата му документална книга "Завинаги в сърцата ни", следвана от "До златната звезда". Изключително сериозен принос към летописа на града е неговата "Пловдивска енциклопедия" (близо 400 страници), претърпяла вече четири издания. С особена популярност се ползва другата му книга дневникови записи "Грандкафе "Кристал", излязла също в три издания. Към тези заглавия трябва да се прибавят и книгите "In memoriam" – литературни портрети на изтъкнати пловдивски интелектуалци, документалният

роман хроника "Време на надежди" – за периода от Първото българско-промишлено изложение (1892) до Балканската война (1912), родовата хроника "Майстор Славо", сборникът "Пловдивските кметове" (в съавторство) от Освобождението (1878) до днес, както и книгата "Почетните граждани на Пловдив". За журналистическото и публицистичното си творчество е удостоен с „Почетен знак на Пловдив“, а през 2006 г. получава и Голямата награда „Йосиф Хербст“ на СБЖ за цялостен принос към българската журналистика. Наред с журналистическите си публикации и документални книги, той е автор на няколко стихосбирки – "Начало", "Само миг", "Продължение", "Южен прозорец" и детската книжка "Шоколаденият Мечо". Райчевски е дългогодишен член и активист на Съюза на българските журналисти. Освен председател на пловдивското журналистическо дружество, от 1990 г. е член и на Управителния съвет на СБЖ в продължение на три мандата, а сега –

член на Контролния съвет.

По случай 70-годишния юбилей на Георги Райчевски кърджалийската библиотека организира представяне на цялостното му творчество, както и на най-новата му книга "Журналистически бележник". За яркото литературно присъствие на кърджалийския творец разказа литературният критик и преподавател по Съвременна българска литература в ПУ "Паисий Хилендарски" проф. Владимир Янев.

Георги Райчевски е неизменна и значителна фигура от духовния колорит на Пловдив. Но за да стигне до този си облагородяващ дух и характер, той е трябвало да премине през добрата школа на вестникарството в родния си град, където е работил 6-7 години в регионалния вестник "Нов живот", подчерта проф. Владимир Янев. Първо пише поезия, а после, верен на разностранните си интереси и подтикван от обществената си реактивност към духовната проблематика и от интелектуалното си любопитство, пре-

минава и към жанровете на възрастта – публицистиката и документалистиката.

Огромната му жажда за духовна памет, продължи професорът, спомага да се погледне на българската литература през различни исторически ъгли – нещото, което така много ни е липсвало. И четвъртото издание на "Пловдивска енциклопедия", чието представяне е на 26 октомври в града под тепетата, е чудесен пример за подобно обвързване на бита с битийността.

Така, както е тръгнало, с постоянното допълване тази книга може да стигне и до 1000 страници, каза в отговор на думите на пловдивския литературовед Райчевски. Вярно е, че темата на моя живот е Пловдив, затова се чувствам длъжник на своя град Кърджали и много ми се иска и той един ден да има своята енциклопедия. Но и аз бих казал думите, които някога тук в родния си град чух от Чудомир: "Сега повече знам, отколкото мога". Но формулата на живота, както и на литературата, е всеки да си върши своята работа в своето време. И творците от моето поколение

изпълняваха този си дълг с чувството за добре свършена работа.

В тази връзка, добави проф. Янев, проблемът е не в застаряващите писатели, а в застаряващите читатели. Но младите са далече от нас, защото ние сме далече от тях, защото нашите послания вече са някак си извън времето, добави писателят – главен редактор на в. "Нов живот" Иван Бунков. Но и това ще се промени с подмладяването на поколенията и на езика, на който се изразяват те. Но дали всичко това е нормално, дали цялото днешно преобръщане на ценностните ни нагласи също е закономерно? И дали то не е резултат на така страшното днес духовно разслоение, което е по-страшно и от социалното, продължи размишленията Янев.

Втозидухна търсене на непреходното в духовните ценности кърджалийските творци продължиха срещата разговор с Георги Райчевски. А на раздяла с тях той им подари по един екземпляр от последната си книга "Журналистически бележник" на всеки с поименен автограф.

БЪЛГАРИЯ

Любка ДИНЕВА-ТОДОРОВА, София

Издигаш се високо в небесата
със своите планински върхове.
Навред се ширят по земята
прекрасни ниви с житни класове.

Буйните потоци пеят
пътувайки към синьото море.
Наоколо градини зреят
окъпани от слънчево небе.

Гордея се със родовата памет
на нашия народ – герой!
В сърцето си я пазим ний на завет
в защита от житейския порой.

Обичам силно мойте братя
закърмени с Орфеевия плод,
що разнасят по земята
славата на моя род!

Покланям се на тези що умряха
за нашта свята свобода
и с Ботевата смелост ни огряха
в сияйна пътеводна светлина!

ЕСЕН В РОДНИЯ КРАЙ

Борислав ГАНЧЕВ

Златокоса, жълтолиста
есен багри роден край.
И с усмивчица лъчиста
Слънчо весело сияй.

Кротък го дъждец окъпе,
блесне в рижа красота –
родният ни край най-скъп е,
че един е на света!

МНОГО СВЕЦЦИ

Мария ДЕРИЖАН, Благоевград

Свещта други свещи запали.
Не ги обгори, а нежно погали.
Свещта като любовта
не иска нищо друго, а да се изпълни.

Другите усещат любовния пламък,
плачат, а после вярват.
Стават пламтящи и палят –
колко светъл стана светът!

Пламъкът не ще угасне
докато дори един в душата си го носи.
Ще просветлим заедно света,
ще тичаме по тревата боси.

Аз вярвам,
вярваш и ти.
Когато променихме себе си,
светът се промени.

ПОЛЕТ

Лидия БОЙКОВА

Непрестанно се търсим –
както птиците над нас,
една към друга полетели
в люлката на вятъра.

Небесната безкрайност
с незрими висоти и бездни
в космичен вечен ритъм
ни направлява и увлича.

Молеци простираме криле,
разтваряме сърцата в рани
и тръпнем чудото да стане,
чудото от вечността ни.

Но то е сяпо и безмълвно
и чака знак от нас самите,
забравили да се докоснем,
забравили да се погледнем.

От вечния забързан полет
с опасни спускания в бездни,
с устрем в шеметните висоти,
крилете ни не се отпускат.

Сълзи очите наслояват
от срещите с въздушни струи.
Кръвта прегаря твърде скоро
в сърцето, ожарено в огън.

Да спрем – защо е този полет,
не е ли празен и безсмислен?
В нас отнема съкровено,
без знак, че ще го върне някога.

Тогава нека да останем
на Земята.
Тя е мъдра, вечна.
Единствена Земята знае,
че всеки полет е витален
опит само да се опознаем.

НОЩ ПРЕДИ ИЗКАЧВАНЕ

Людмил ЯНКОВ

Тази нощ
животът лудо прегръща
безсъницата...
Тази нощ
тишината се връща
оглушително
и ни прави на пепел.
В просъница дните
се свършват
внезапно и сигурно.
Събуждам се малък,
раждам се сякаш от бурята.
И тръгвам самотен
напред към зората.

БЯЛА ДРЕХА

Елисавета СТЕФАНОВА, София

Зима, зима, идеш пак
- бяла дреха за жита,
да натрупаш пухкав сняг
да се облече Земя.

Да подготвят се зърна
с песента на Северняка
за живот през пролетта,
овлажнени от Южняка!

НЯКЪДЕ НА ЮГ

Теодоси АНТОНОВ

Дюни -
безбрежно море
от развълнуван пясък,
подпряло хоризонта -
и все пак море с
брегове,
брегове
от синя морска шир.
И дюни
с безчет удавници - скали,
по чиито рамене
трепти печал
от слънчев вятър.

***

Неда АРАБОВА

Не докосвайте сърцето ми, хора,
моето жадно за обич сърце,
че всичко в него корени пуца,
разлиства се и буйно расте!

Избуява радостта от обич дарена,
дарена безкористно, от чиста душа,
избуява възторгът от човека – поема,
поема – за сила, ум, красота.

Но никнат в сърцата и плевели диви
омраза, неверие, ревност и страх.
Сгорчават те дните ми,
правят ги сиви
и няма слънчева радост в тях.

Затова...
Не докосвайте сърцето ми, хора!
Не хвърляйте в него зли семена!
Боли!
Боли от изтръгнати корени,
боли от изтръгната обич,
от тъжните спомени...!
Много боли!

МЪЛЧАНИЕ

Теодоси АНТОНОВ

Колко хубаво е
да потъваш
в оранжево-кафявите
преспи
на късната
есен
с жена,
после изтощени
да мълчите
обърнати
по гръб -
да гледате
в белите дупки
между
оплетените клони
и пак
да мълчите,
а клоните да ви
пречат
като безброй
досадни,
кръстосани тирета,
но вие
няма как
да не съзрете
между тях
изостаналата
от своето ято
ранена птица.
И все така
да мълчите,
защото знаете -
птицата
е обречена.

Принцът с Огненото сърце и принцеса Сияйна

Цветана СЛОВОВА

Глава 1. Царството на Горната земя

Живял някога, и още е жив, един принц. Неговото царство било на Горната земя. Адворецът на баща му – царят, целият бил изграден от диаманти, рубини, сапфири и всякакви други скъпоценни камъни. Поданиците му били до един богати, благородни и добри. Всеки от тях носел на челото си корона с по един скъпоценен камък с различен цвят.

Принцът имал корона, на която блестяли 12 различни по цвят скъпоценни камъни. Рубинът хвърлял червени отблясъци, сапфирът – сини, изумрудът – зелени, аметистът – нежно лилави и т. н. И всички тези камъни, както и тези на поданиците от Горното царство, били вълшебни и всеки си имал свое вълшебство.

Веднъж, като се разхождал под нощното небе, което било осеяно с хиляди звезди, принцът се загледал в една от тях. Сторила му се необичайна. От време на време от нея излитала по една огнена искра към тяхното царство.

И нали принцът живеел в Горната земя и всичко в нея било обратно на онава в Долната земя, изглеждало, че искриците падат от небето на Горната земя и щом я докоснат, се превръщат в скъпоценни червени камъчета – рубини.

Ето така поданиците

от Горното царство се сдобивали със скъпоценен камък за короната си. Всеки си избирал цвят по свой вкус, а останалите, които улавял, предавал на царя да си прибере в царската съкровищница. Там те придобивали вълшебни свойства според своя цвят.

И тъй, младият принц започнал всяка вечер да наблюдава онази синя звездичка сред рояка звезди, от която излитали червени искрици. Принцът имал за учители мъдреци, от тях той знаел, че всяка от тези малки звездички е един друг свят, където живеят други хора. Но те не били като хората от Горната земя, които били прозрачни и до един притежавали вълшебни криле. С тях те можели да летят, докдето си поискат, дори до онази синя звездичка с рубинените искри.

И принцът започнал ден и нощ да мисли за синята звездичка. Веднъж той не се стърпял и попитал един от своите учители, който бил мъдрец: "Коя е онази звездичка и кой изпраца към тяхното царство рубинени искри?"

Мъдрецът се замислил. Той знаел, че щом принцът порасне, ще му зададе този въпрос. А и не само това, а ще поиска да отиде в Долната земя, за да разбере сам откъде идват искрите-рубини. Защото тази синя звездичка била Долната земя, нищо че някой ще си помисли, че тя се намира горе на небето. Не, тук всички било обратно – царството на прозрачните хора е в

Горната земя, а онази синя звездичка, която принцът виждал на тяхното небе, е Долната земя.

И ето, настъпил денят Мъдрецът да се раздели с любимия си ученик – принца. Мъка свила сърцето на стария учител, но бързо се освободил от нея. Защото знаел, че от мъката ще потъмнее скъпоценният му камък. А той бил голям колкото юмрук и него той не носел на челото си, както другите поданици на Горното царство, а в сърцето

си. Когато се радвал, сърцето му засиявало с нежно лилава светлина, защото скъпоценният му камък бил аметист със същия цвят.

Разбира се, тези огромни скъпоценни камъни в сърцата на мъдреците понякога им натежавали, но те знаели как да ги направят по-леки – изпълвали се с радости и камъкът олеквал.

Така и направил старият мъдрец със сърце-аметист, щом усетил, че сърцето му натежава. Но все пак той трябвало да

отговори на въпроса на принца, защото това било негово задължение.

"Дошло е време да предам на порасналия принц тайната на вълшебните криле" – помислил си той. "Дошло е време да се изпълни заклинанието на Орисницата. Но първо трябва да съобща на царя".

Така и направил. Макар и да бил мъдрец, той все пак бил един от неговите поданици, но с по-висок сан.

Царят също се натъжил, щом чул

вестта за пълнолетието на своя син, вместо да се зарадва. Защото и той знаел неговата орисия – щом изпълни пълнолетие, младият принц ще поиска да слезе на Долната земя, за да открие кой изпраца онези рубинени искри. Знаел също и колко мъка ще понесе неговият обичан син в онова чуждо царство. Нали той самият го е преживял на младини.

Продължава
на стр. 21

ПОСПРИ!

Цветана Димитрова СПАСОВА
пенсионерка, Велинград
II награда за стихотворение
(над 35 години)

на национален конкурс за литературни творби по повод 120-годишнината от рождението на Петър Димков – Лечителя

Не препускай в шпалир
през годините!

Поспри!

Погледни как се сипят
листата обагрени...

Не ти ли се иска
да заровиш глава
във въртележка
от злато?

Не ти ли се иска
от лъч слънчев
да запалиш искра?

Не ти ли се иска
лице да измиеш
в буйна планинска река?

Лудия бяг на годините
спри!

Запечатай мига!

СЮТКА

Стойна Павлова СТОЯНОВА
Велинград
III награда за стихотворение
(над 35 години)

на национален конкурс за литературни творби по повод 120-годишнината от рождението на Петър Димков – Лечителя

Бленувала съм тази тишина
с вълшебството и светлината в нея,
с начеващата изворна вода,
с прозрението: мога да живея.

Над дребни страсти и слова,
над пари, охолство, срам,
над злоба хорска, суета,
аз мога да живея, знам.

Светът е изтъкан от светлина –
съзреш ли я, ще искаш да живееш
в божествения храм от красота –
на воля да се радваш и да пееш.

Бленувала съм тази тишина
и мъдростта зелена в нея...
Не си отивай, красота!
Почакай ме, със тебе да се слея!